EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 271, Ocak 2011

Deneyimler ışığında kampanyalar süreci

Komünistler olarak her adımda temposu artacak bir dönemin kapısını aralamış bulunuyoruz. Asgari ücret kampanyasından devrimci bahara, devrimci bahardan seçimlere kadar farklı gündemlere dayalı ve birbiri ardına gelen politik kampanya süreçleri ile örülü bir süreç bizleri bekliyor.

Parti olarak tüm bu dönem boyunca devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek üzere büyük bir enerji ve çaba koyacağız ortaya. Faaliyet alanlarında bir taraftan sınıfın bilinç, örgütlenme ve eylem düzeyini ileri taşıma gayreti içerisinde olacak, öte taraftan tam da bu faaliyet zeminine yaslanarak partiyi nitelik ve nicelik olarak büyütme hedefi ile hareket edeceğiz. Diğer bir ifade ile, önümüzdeki politik kampanyalar sürecini partinin sınıf temelini güçlendirmek, "sınıf eksenli parti" iddiasına daha yakınlaşmak bakışı ile öreceğiz.

Genel hatları ile önümüzdeki dönem üzerinden tanımladığımız bu hedeflere ulaşabilmek, öncelikle faaliyetin toplamında hedefli, planlı ve programlı bir çalışma tarzını hayata geçirmekle mümkün olacaktır. Çok yönlü, etkin ve başarılı bir faaliyet dönemi, parti olarak bizi bugünkünden çok daha ileri bir noktaya taşıyacaktır.

Somut hedeflere bağlı alan çalışmaları

Genel hatları belirlenmiş politik bir faaliyetin başarısı, öncelikle onun inisiyatifli ve yaratıcı bir şekilde yerelleştirilmesi, hayat bulacağı alanlara isabetli araç ve yöntemlerle etkin bir şekilde taşınması ile doğrudan ilintilidir. İnisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışmayı oturtmak ise, en başta alanlarda faaliyetin somut hedeflere dayandırılabilmesi, bu çerçevede yürünecek hattın açıklığa kavuşturulması ile mümkündür. Zira bütün bir dönem boyunca kullanılacak araç ve yöntemlerden güçlerin organizasyonuna ve seferber edilmesine kadar faaliyete yön verecek en temel belirleyen, tanımlanmış somut hedefler olacaktır.

Bunun önemi geçmiş deneyimler üzerinden de açıkça görülebilmektedir. Yoğun ve tempolu kampanya dönemlerinin ardından yapılan değerlendirmeler, somut hedefler konusunda yaşanan belirsizliklerin faaliyetin başarısı üzerinde doğrudan etkili olduğunu göstermektedir. Örneğin, bir dizi araç kullanılarak binlerce, onbinlerce emekçiye ulaşılan, dahası geniş katılımlı etkinliklere sahne olabilen kimi kampanya süreçlerinin ardından dönüp baktığımızda, yarattığı genel siyasal etkinin ötesinde, geriye elle tutulur sonuçlar kalmayabildiğini görebilmekteyiz. Bu, somut hedeflerdeki belirsizliğin bir sonucudur. Ortaya bir güç ve enerji konulmuş, bu yönüyle anlamlı bir faaliyet düzeyi de yakalanmış, ama buna rağmen geriye sözü edilebilir bir maddi

kazanım ve birikim bırakılamamışsa eğer, gerçek anlamda hedefler konusunda ciddi boşluklar var demektir.

Tüm bu açılardan önümüzdeki kampanyalar döneminde alan çalışmalarını düzenlerken, somut hedefler konusunda hiçbir boşluk ve belirsizlik bırakmamak büyük önem taşıyor.

Somut hedefler üzerinden kastedilen, ilk olarak sınıf ile temas noktaları, dolayısıyla fabrikalardır. Alanlarda yürütülecek kampanya faaliyetleri öncelikli olarak belli fabrikalara dayandırılabilinmelidir. Genel gündem ve şiarlar üzerinden süren kampanya faaliyeti öncelikle bu türden fabrikaları hedef almalı, dahası uygun araç ve yöntemlerle bu fabrikalar üzerinden özgülleştirilmelidir. Her bir hedef fabrika üzerinden somut politika ve hedefler belirlenebilmelidir.

Hedef fabrikalar çok yönlü bir şekilde kuşatılmalıdır!

Somut hedefler üzerinden kastedilen, ilk olarak sınıf ile temas noktaları, dolayısıyla fabrikalardır. Alanlarda yürütülecek kampanya faaliyetleri öncelikli olarak belli fabrikalara dayandırılabilinmelidir. Genel gündem ve şiarlar üzerinden süren kampanya faaliyeti öncelikle bu türden fabrikaları hedef almalı, dahası uygun araç ve yöntemlerle bu fabrikalar üzerinden özgülleştirilmelidir. Her bir hedef fabrika üzerinden somut politika ve hedefler belirlenebilmelidir. Böylece fabrikalara yönelik müdahaleler genel planda yürüyen kampanya süreçlerinin sonuç üretebilmesi açısından maddi bir zemin oluşturacaktır. Bu yönüyle yerel parti örgütleri önümüzdeki tempolu kampanya süreçlerini hedef fabrikalara yönelik özel bir yoğunlaşma dönemi olarak ele almalı, bu konuda tam bir açıklıkla hareket etmelidir.

Özellikle ajitasyon ve propaganda faaliyetini kesintisiz, çok yönlü ve zengin araçlar üzerinden gerçekleştirmek, bu konuda büyük bir inisiyatif ve sınırsız bir yaratıcılıkla hareket etmek, faaliyetin sonuç üretebilmesi açısından önemli bir rol oynayacaktır. Belirlenen fabrika politikaları, bülten, bildiri, afiş, ozalit vb. araçlar ile hedef fabrikalarda çalışan işçilere etkili ve dolaysız bir şekilde taşınabilmeli, deyim yerinde ise seslenme faaliyeti etkili bir kuşatma bakışı ile ele alınmalıdır.

Bununla birlikte, fabrika hedefli yürütülecek ajitasyon-propaganda faaliyeti eylem, etkinlik ve örgütlenme diyalektiği ile tamamlanabilmeli, süreç bütünlüklü ve kesintisiz bir yönelim üzerinden örülmelidir. Bu açıdan etkili bir teşhir faaliyetinin ardından işçi toplantıları ya da fabrika önü gösteri devreye sokulabilir. Kimi deneyimler göstermektedir ki, sürecin eylem ve örgütlenme ayağında yaşanabilecek boşluklar ve kopukluklar dönem içerisinde yaratılan etkiyi zayıflatmakta, oluşturulan duyarlılığı ve örgütlenme eğilimini zamanla boşa çıkarabilmektedir.

Dönem içerisinde sınıfla temas noktalarını çoğaltabilmeliyiz

Sürecin bir başka önemli ayağı ise sınıfla olan temas noktalarının çoğaltılması ve mevcut bağların güçlendirilmesidir. Kampanya dönemleri boyunca faaliyetin bu yönünü özel olarak gözetmeli, bölgelerde ve havzalarda yürütülecek pratik çalışmada sınıfla temas noktalarımızın nicelik ve nitelik olarak ileri taşınmasını ayrı bir hedef haline getirebilmeliyiz. Zira yerel çalışmanın proleter bir tabana kavuşması, işçilere dayalı bir çevre ve ilişki ağının oluşması ancak sınıfla temas noktalarının düzenli biçimde genişlemesi ile mümkün olacaktır. Dolayısıyla dönem boyunca yapılacak değerlendirmelerde çalışmanın gidişatı döne döne bu açıdan değerlendirilebilmeli, somut bir sonuç yaratıp yaratmadığı da buna ilişkin verilerden gidilerek ele alınmalıdır. Mevcut fabrika ilişkilerini çoğaltmayan, yeni fabrikalara ulaşmamıza

vesile olmayan, işçi çeperimizi gözle görülür biçimde genişlemeyen bir çalışma, bir kez daha sonuçsuz kalmış demektir. Bir kez daha dışardan seslenmekle kalmak sınırlarında dönüp durduğumuzun, dolayısıyla başarısızlığımızın bir göstergesi olacaktır.

Bütün bir dönemi kesen pratik yoğunlaşmaya bu somut bakış yön verebilmelidir. Ajitasyon-propaganda faaliyetinden kitle etkinliklerine kadar her konuda partinin sınıf temelini güçlendirme yaklaşımı ile hareket edebilmeliyiz. Özellikle fabrika eksenli planlanan faaliyetler üzerinden araçlar seçilirken "sınıfla temas" eksen alınabilmelidir. Örneğin anket yapmak, imza toplamak, masa açmak gibi işçilerle doğrudan diyalog kurulacak araçları etkin bir şekilde kullanabilmeliyiz. Yine bildiri, bülten vb. materyalleri, genel seslenme işlevinin yanısıra alanlarda bizzat fiziki temasa dayalı planlamalar üzerinden ele almalıyız.

Bu konuda bir başka önemli nokta ise, genel planda yürütülecek seslenme faaliyetinin işlevidir. Zira toplam kampanya süreçlerimiz sanayi bölgelerinin yanısıra kent merkezlerinde ve kimi semtlerde de pratik faaliyetlere konu olacaktır. Bu açıdan "genel" planda gündeme gelecek bu tarz pratiklerde de belli sınıf ilişkileri ve fabrika temasları yakalanabileceği gözden kaçırılmamalıdır. Örneğin şehrin merkezi yerlerinde ya da kimi semtlerde açılan stantlarda zaman zaman temel fabrikalarda çalışan işçilerle tanışılabilmekte, bu yönüyle önemli olanaklar elde edilebilmektedir. Toplam faaliyet hayata geçirilirken, sınıfla kurulacak böylesi temas ve bağlantılar özel olarak gözetilmelidir.

Fabrika hedefli yürütülecek ajitasyon-propaganda faaliyeti eylem, etkinlik ve örgütlenme diyalektiği ile tamamlanabilmeli, süreç bütünlüklü ve kesintisiz bir yönelim üzerinden örülmelidir. Bu açıdan etkili bir teşhir faaliyetinin ardından işçi toplantıları ya da fabrika önü gösteri devreye sokulabilir. Kimi deneyimler göstermektedir ki, sürecin eylem ve örgütlenme ayağında yaşanabilecek boşluklar ve kopukluklar dönem içerisinde yaratılan etkiyi zayıflatmakta, oluşturulan duyarlılığı ve örgütlenme eğilimini zamanla boşa çıkarabilmektedir.

Yeni mevzilere kavuşma bakışı ile güne yüklenmeliyiz

Burada belli yönleri ile altını çizdiğimiz faaliyet dönemi aynı zamanda bir örgütlenme süreci olarak değerlendirilmelidir. Genel olarak siyasal çalışmamızın güç ve etkisini artırmanın, buradan hareketle kendimize sınıf içerisinde belli bir alan açmanın yanısıra, dönem boyunca etkili bir örgütlenme pratiği sergileyebilmeliyiz.

Örgütlenme pratiğinden kasıt, öncelikle faaliyetin örgütsel anlamda sonuçlar üretebilmesi, yeni bir takım mevzilere kavuşulabilinmesidir. Özellikle fabrika çalışması üzerinden işyeri taban örgütlülükleri geliştirebilmek, bu arada olanaklı ise sendikal mevziler elde edebilmek vb. hedeflerle sürece yüklenmeliyiz. Yürütülecek faaliyetin başarısı en başta da bu yönlü kazanımlar üzerinden kendisini ortaya koyacaktır.

Böylesine temel hedeflere dayalı yoğun bir faaliyet sürecinin başarıyla geride bırakılması bizi bugünkünden çok daha farklı bir konuma taşıyacak, bir dönemdir önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşabilmek açısından önemli avantajlar sağlayacaktır. Dolayısıyla başta sınıf çalışması yürüten güç ve örgütlerimiz olmak üzere tüm parti örgütlerimiz bu önemli süreci kazanmaya kilitlenmeli, dönemin ihtiyaç ve sorumluluklarına yanıt verecek bir enerji ve politik etkinlik düzeyi ortaya koyabilmelidir.

Güçlü bir faaliyet için inisiyatifli yerel örgütler!

Parti uzun bir dönemdir inisiyatifli, dinamik ve güçlü yerel örgütler ihtiyacına işaret etmekte, hem kadrolaşmanın hem de faaliyetin alanlarda başarıyla yürütülebilmesinin temel koşullarından biri olarak, kendine yetebilen yerel örgütlere vurgu yapmaktadır.

Partinin toplam birikimi ve deneyimi düşünüldüğünde, bu açılardan elbette bir takım zorluk alanları bulunmaktadır. Bu sorunların başında belli bir deneyimden geçmiş, ideolojik-politik olarak partinin çizgisini yeterince kavramış, yetenekli ve becerikli kadrolardan yoksun olmak gelmektedir. Sonuçta güçlü yerel örgütler yaratmanın yolu aynı zamanda güçlü kadrolar yetiştirmekten geçmektedir. Partinin bugünkü gelişmişlik düzeyinde bu alanda belli sorunlar yaşandığı bilinmektedir.

Halihazırda parti, örgütü ve faaliyeti politik olarak yönlendirmek ve yönetmek için üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalışmakta, faaliyetin politik hedeflerini ve yönelimini sistematik hale getirerek önümüzdeki dönemi karşılamaya çalışmaktadır. Geriye politik olarak belirlenen hedeflerin yerellerde kendi özgünlüklerini de kapsayacak şekilde somutlanması, genel siyasal çalışma temposunun yükseltilmesi, çevre-çeper ilişkilerinin kuşatılması ve derlenip toparlanması kalmaktadır.

Ancak bu noktada henüz istenilen düzeyde bir faaliyet kapasitesi sergilendiğini söylemek olanaklı değildir. Mevcut durumda yaşanan sorunların başında, faaliyeti yönlendirmesi ve örgütlemesi gereken yerel örgütlerin, halihazırda kendisini dahi gereğince örgütleyememe sorunu gelmektedir. Yerel örgütlerimiz faaliyeti kendi darlıkları üzerinden düşünmekte, planlamakta, aksayan işleri gündelik ve dar pratik içerisinde çekip çevirmeye çalışmaktadırlar. Çalışma alanlarında biriken güç ve imkanları politik ve örgütsel zeminlerde derleyip toparlamak, faaliyeti bu mekanizmalar üzerinden örgütlemek ve yönlendirmek yerine, gündelik koşuşturmaca içerisinde ve dağınık bir çalışma tarzıyla gündelik işleri kotarma yolunu tutmaktadırlar. Bu durumda ise çalışma alanının yönelimi, hedefleri, imkanları, güçleri vb. başlıklar altında ortaya çıkan sorunlara hızla müdahale etme yetisi kazanılamamaktadır. Yerel örgütlerimiz aksayan işlerin peşinden sürüklenen değil, tüm imkan ve güçleri belirlenmiş hedefler etrafında derleyip toparlayan bir bakış, konumlanış, refleks ve müdahale gücüne kavuşamadığı oranda da kendini tekrar eden sorunlar zinciri altında bunalmaktadırlar.

Yerel örgütlerimizin bu kısır tablodan çıkabilmesi için, siyasal çalışmanın gücü ve etkisi oranında faaliyet etrafında birikmiş güç ve imkanları politik ve örgütsel zeminlerde (komite, komisyon, birim vb.) toparlayabilmesi, işlev ve misyonunu iyi tanımlayabilmesi, buna uygun bir işleyişe kavuşturabilmesi gerekmektedir. Bugün için en temel ihtiyaçlarımızdan birisi, düzeyi ne olursa olsun, çalışma alanlarında tanımlı, belli bir işleyişe kavuşmuş, faaliyeti politik, pratik ve örgütsel olarak tartışıp planlayan ve uygulayan mekanizmalara kavuşmaktır. Yerel örgütlerimizin temel misyonlarından biri de bu tür ekipleri oluşturmak, bir işleyişe kavuşturmak, çalışmanın genel ve yerel hedefleri doğrultusunda faaliyeti güçlendirmek ve güçlerimizi eğitmek, bu zeminde açığa çıkan her türden soruna anında müdahale etmek olmalıdır. Ancak halihazırda saflarımızda görülen en temel eksiklik, bu türden tanımlı zeminlerin önemini yeterince kavrayamama, bileşenlerinin niceliğine ya da niteliğine bakarak faaliyetin ihtiyacını karşılayamadığını düşünme ve bu türden zeminlerin iş yapabilme kapasitesini artırmak, politik ve pratik

düzeyini yükseltmek, buralara örgütsel işleyiş kazandırmak yerine oranın misyonunu kendisi üstlenme vb. şekilde yaşanmaktadır.

Güçlü yerel örgütlere kavuşmanın bir diğer temel alanı da, güçlerimizin sistematik olarak ideolojik-politik eğitimden geçirilmesidir. Ancak bu alanda yaşanan en temel sorunumuz, çevre-çeperimizi de kuşatarak, böylesi bir eğitimden geçirmesi gereken temel güçlerimizin asıl olarak eğitilmesi gerektiğidir. Partinin kadrolaşma ve eğitim sorunu üzerine bugüne kadar ifade ettikleri, konuya verdiği önem biliniyor. Ancak bu konuda yaşanan en temel sorun, bu öneme uygun bir pratik çabanın gösterilemeyişidir. Bu açıdan asıl çabanın kadrolara düştüğü de açıktır. Toplu eğitim çalışmaları, seminerler, okuma grupları vb. yöntemlerle yapılan müdahalelerin de bir sınırı olduğu ortadadır. Özellikle güncel ve toplumsal gelişmeleri marksist-leninist bir bakışaçısıyla yorumlayabilmek, politik algı, kavrayış ve bakış kazanmak, parti çizgisini kavramak ancak ideolojik-politik eğitimle mümkündür.

İdeolojik eğitim, çok yönlü ve uzun soluklu bir çabayı zorunlu kılmaktadır. Elbette bu aynı zamanda, belli bir süreç isteyen bir zaman sorunudur da. Buradan gelen zorluklar anlaşılabilir. Ancak saflarımızda görülen bir diğer temel sorun da, belli bir dönemdir saflarımızda faaliyet yürüten, partinin temel konularda asgari de olsa çizgisini kavramış olması gereken güç ve kadrolarımızın politik algı ve kavrayışında görülen eksikliktir. Bu sorun sınıfın örgütlenme sorunundan sendikal bürokrasiye, genel politik hedeflerin kavranmasından araçların işlevine uygun belirlenmesi ve tanımlanmasına kadar bir dizi alanda kendini göstermektedir. Kuşkusuz bunun saflarımızdaki ideolojik gelişmişlik düzeyimizle alakası vardır ancak bu sorun tek başına bununla açıklanamaz. Bu sorun, güç ve kadrolarımızın partinin dönemsel yönelimlerini ve hedeflerini özümsemek, taktik politakaları üzerinde düşünmek, tartışmak, deneyimlerimizi süzmek, parti yayınlarını bu gözle incelemek, temel değerlendirmelerimizi yeniden yeniden okumak vb. çabasına girmediğini de göstermektedir. Bizde görülen en yaygın davranış biçimi, yayınlarımızın ve temel değerlendirmelerimizin "acaba bu konuda ne diyoruz" yaklaşımı sınırlarında incelenmesi ve okunması şeklinde olmaktadır. Partinin ortaya koyduğu yaklaşım ve değerlendirmeleri bulunduğu alanda kitleleri bir tutuma çağırmaya ve örgütlemeye, buna uygun araç, yol ve yöntemler geliştirmeye, özgünleştirmeye çalışmayan güç ve kadrolarımız (doğal olarak yerel örgütlerimiz) politik olarak da kendini geliştirememekte, parti çizgisini anlamak ve kavramak noktasında bir çabaya girmemektedir. Kendisine sunulanı olduğu gibi almakta, kitle ilişkileriyle yapılan sohbetlerde "malzeme" olarak kullanma sınırını aşamamaktadır.

Sınıf ve kitle hareketinin geri, toplumsal mücadelenin düşük olduğu bir dönemden geçiyoruz. Elbette buradan gelen bir dizi sorunla da uğraşmak zorunda kalıyoruz. Sınıf kitlelerinin mücadele ve örgütlenme arayışı içerisinde olmadığı, gericiliğin tüm toplumu kuşattığı bir dönemde devrimci mücadeleyi büyütmeye ve örgütü inşa etmeye çalışıyoruz. Gericilik ve durgunluk dönemi olarak da tanımladığımız böylesi bir atmosferde kitlelere sınıf bilinci ve kimliği kazandırmaya, sınıf kitlelerini örgütlemeye ve mücadeleye çekmeye çalışıyoruz. Bugün için sınıf içerisinde yükselttiğimiz her türden çağrının, yürüttüğümüz politik faaliyetin ve gösterdiğimiz çabanın karşılığını da istediğimiz düzeyde alamıyoruz. Sınıf kitlelerinin bir arayış içerisinde olmadığı durumda, toplumsal ve siyasal gelişmeler karşısında sınıfa kazandırmaya çalıştığımız politik bakışın ve tutumun, taktik şiarların uygulanabilme ve karşılık bulma gücü ve etkisi de sınırlı olmaktadır. Bu durumun kendisi başta yerel örgütlerimizde konumlanmış güç ve kadrolarımız olmak üzere saflarımızda kendisini ideolojik ve politik olarak geliştirme ve güçlendirme çabasına girmeme sonucunu doğurmakta, zaafa uğratmaktadır.

Bugünkü koşullarda ve mevcut tablomuzda bu haliyle "durumu idare" ettiğimiz düşünülebilir. Ancak böylesi durgun dönemlerde kendisini bu açılardan geliştirip güçlendirmeye çalışmayan kadro ve organlarımız yarın sınıf hareketinin yükselişe geçtiği, toplumsal mücadelenin geliştiği bir dönemde "sudan

(Devamı s.8'de)

Sektörel çalışma ve örgütlenme üzerine

Metal sektörü gerek ekonomide tuttuğu yer ve gerekse de barındırdığı işçi bölüğünün sınıf hareketi içerisinde sahip olduğu özel konum nedeniyle stratejik nitelikte bir sektördür. Bu nedenle sınıf çalışmasında güç ve enerjimizi öncelikle bu alanda yoğunlaştırmış durumdayız.

Sistematik bir sınıf çalışması yürütebilmenin koşullarına sahip olmadığımız dönemlerde dahi bu alana yönelik politik ilgimizi hep koruduk. Gelinen yerde ise artık yılların emeğiyle yaratılmış bir birikim var ve bu birikime dayanarak içeriden politika yapmanın ve süreçlere daha doğrudan müdahale etmenin koşullarına sahibiz.

Bu doğrultuda bir süredir, çalışmamızı sektörel planda ileri bir düzeye taşımak amacıyla sistematik adımlar atılmıştır. Yılların çok yönlü birikimi yeni bir niteliksel çıkışın dayanağı haline getirilmeye çalışılmıştır. Böylece son birkaç yıldır alana yönelik politika üretmek ve bu politikaları pratik müdahalelerle tamamlamak üzere yapılanlar olgunlaştırılmış ve sektörel bir platform zemininde örgütlenmiştir.

Alanda her şeyden önce sürekliliği olan bir politik çalışma zemini ortaya çıkmıştır. Daha önce özel merkezi gündemlere sıkışan politik müdahalelerimiz, bu adımla birlikte süreklilik ve kararlılık kazanmış, sektörel düzeyde içeriden ve gündelik bir çalışmaya dönüşmüştür. Artık sektörel düzeyde politika oluşturma ve yerel çalışmaları bu politika üzerinden yönetme gücü ve kapasitesinde belirgin bir ilerleme sözkonusudur. Örgütlenmesine önayak olduğumuz bu zemin bize bu imkanları sağlıyor, böylelikle sektördeki hemen her önemli gelişmede taraf oluyoruz. Buradan yarattığımız politik etki sadece sektörle sınırlı kalmıyor, özellikle ileri sınıf güçleri üzerinden belirgin bir biçimde sınıfın farklı kesimlerine de yansıyor.

Sonuçta politik yaşamını sınıf zemininde örgütleyen bir hareket olarak, sınıfın parçalılığına ve öncülerinin durumuna takılmadan, devrimci bir inisiyatifle sınıfın önündeki engelleri aşmaya yönelik bir girişim başlatıyoruz, tok ve ısrarlı bir pratik üzerinden de kararlılığımızı göstermiş oluyoruz. Bu nedenle attığımız adımlar henüz politik bir nitelikten ve birikimden yoksun olan sınıf hareketi içerisinde yol açma iradesini temsil ediyor. İleri sınıf güçleri üzerinde olduğu gibi, özellikle de gerici sendikal anlayışlar üzerinde de belirgin bir etki yaratıyor.

Artık sınıfa pervasızca ihanet edenlerin, uzlaşmayı ve teslimiyeti solculuk sosuna batırıp yutturanların rahatını kaçırmaya kesin kararlıyız. Bunun için, uzunca bir süredir kesintisiz biçimde eleştirdiğimiz, yeri geldiğinde ve olanağını bulduğumuzda baskı altına alıp üzerine gittiğimiz sendikalara egemen anlayışlara karşı mücadelede, daha içeriden, daha etkili, alandaki tepkili ve öfkeli sınıf dinamiklerini de açığa çıkaran bir faaliyet düzeyini örgütleyeceğiz. Sınıf tabanında biriken öfkeyi sendikal bürokrasinin etinde kemiğinde hissettirecek örgütlü bir öncü işçi odağı yaratacağız. Bu hedef doğrultusunda tüm güç ve imkânlarımızı seferber edeceğiz. Böylelikle sendikaları gerici siyasal akımlar ve onlara dayanağı durumundaki sendikal bürokrasiden temizleyecek, işçi sınıfının mücadeleci sınıf örgütleri olarak kazanacağız. İşte mevcut olan platform bu misyonu gerçekleştirmeyi esas almaktadır.

Bu vurgular tek yanlı bir kavrayışa yol açmamalıdır. Sonuçta attığımız adımlar ne kadar kendi birikimimize dayanıyor ve esas olarak devrimci sınıf çizgimizi sektörel düzlemde taktik politik bir eksende özgülleştirme hedefini taşıyorsa da, gündeme getirdiğimiz

örgütlenme devrimci politikanın basit bir aracı değildir. Eni sonu devrimci sınıf çizgisinin yol gösterdiği bu örgütlenme, esasında sınıfın ihtiyaçlarından yola çıkarak onun ileri-öncü birikimlerine yaslanarak, bir öncü-devrimci işçi platformu olarak işlev görebilmelidir. Sonuçta sınıf içerisindeki imkanlarımıza ve bağlarımıza da yaslanarak öncü-devrimci bir sınıf inisiyatifi örgütlemeye çalışıyoruz. Bu inisiyatifi de sektörel düzlemde özgül bir devrimci sınıf çizgisi etrafında örgütlemeye çalışıyoruz. Dolayısıyla bu platform devrimci sınıf çizgisini temel almakla birlikte, bağımsız bir sınıf örgütlenmesi olarak örgütlenebildiği ve geliştirilebildiği koşullarda etkinliğini arttıracak ve amacına ulaşacaktır.

Daha somut olarak ifade edersek, sektörel platform, tüm örgütsel darlığına karşın sendikal bir çerçevede hareket etmektedir. Sendikal alanda mevcut sendikal anlayışlar karşısında devrimci sınıf sendikacılığı bayrağını taşımaktadır. Bunun için başlangıç aşamasında platform, örgütsel temelinin zayıflığı ne olursa olsun, sendikal alanda devrimci politik çizginin, yani devrimci sınıf sendikacılığının temsilcisi olarak çıkmaktadır.

Bunun için kurulan platform, sadece politik bir çizgiyi temsil etmiyor, bunu aynı zamanda bir örgütsel işleyiş yaratmak, havza ve bölgelerde kurulmuş yerel ayaklarını ülke çapında sektörel düzeyde merkezileştirmek iddiasıyla da birleştiriyor. Böylelikle de işkolunda öncü-devrimci bir işçi örgütlenmesi haline gelmeye çalışıyor. Bunun için en başından itibaren devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda işkolunun ileri ve öncü birikimini ayrıştırmayı, ileriye çekmeyi ve işbirlikçi ve uzlaşmacı sendikal odaklar karşısında saflaştırmayı temel bir görev olarak saptıyor.

Başlangıçta bu birikimi kucaklamaktaki tüm zayıflıklarına karşın platform, bir ileri-öncü işçi platformu olmanın gerektirdiği demokratik bir örgütsel işleyişi oturmakta oldukça hassas ve iddialı olmak durumundadır. Bu nedenle, başlangıçta ne denli zorlama görünse de, bu demokratik işleyiş ısrarla sürdürülmeye çalışılmaktadır. Bu konudaki hassasiyeti korumak ve onu bir çeper örgütlenmesine daraltarak giderek bu iddiasından koparacak her türlü eğilimle mücadele etmek özel bir önem taşımaktadır.

Bu noktada "öncü işçi platformları" tartışmaları sırasında ortaya konulmuş temel perspektiflerimiz ve bu perspektifler ışığında yapılmış uyarılar sektörel örgütlenme konusunda da geçerliliğini korumaktadır. Yani bu örgütlenme sınıfın kendi dinamiklerinin ürünü, hareket içerisinden çıkarak şekillenmiş bir örgütlenme değildir. Bu örgütlenme sınıf devrimcileri tarafından, ancak sınıfın nesnel ihtiyaçları gözetilerek, sınıf hareketinin önündeki en büyük engellerden biri olan sendikal bürokrasi engelini aşabilmesi amacıyla gündeme getirilmiştir. Bunun için başlangıçtaki zayıflıklarına bakmadan bu platformu bir öncü işçi platformu gibi ele almalı, böyle bir platformun gerektirdiği demokrasiyi en etkin biçimde işletebilmeli, kurumsallaştırabilmeliyiz.

Sonuçta bu platform sınıf içerisinde örgütsel temellerinin genişliğinden bağımsız olarak bir programı ve sendikal önderlik çizgisini temsil etmektedir. Öncelikle ileri-öncü işçileri bu çizgiye kazanmak iddiasındadır. Dolayısıyla sendikal bürokrasiye karşı bir alternatif önderlik iddiasını ete kemiğe büründürmek hedefiyle davranmaktadır.

Fakat bu iddianın gerçekleşebilmesi için dahi en önemli koşul, metal işçilerini tabandan örgütleyecek etkili bir fabrika çalışmasını örgütlemektir. Eğer bu tür bu yoğunlaşma olmazsa, öncüyü kendi içerisinde birleştirmek ve devrimci bir sendikal önderlik iddiası doğrultusunda buluşturmak iddiası da temelsiz kalır. Zaten bugün mücadele içerisinde yetişmiş örgütlü bir öncü işçi kuşağı ortada yoktur. Eğer böyle olsaydı, komünist metal işçileri bu yola çıkarken muhataplarını hazır bulur ve örgütlenecek bir kurultay bu kuşağın ileri bir program çerçevesinde birleşmesine zemin olurdu. Bunun için bugün öncü bir işçi platformu iddiasını ortaya koyanlar ve bu platformu fabrika zeminine taşıyanlar, komünistlerin sınıf içerisindeki kadrosal güçleridir. Bu gerçeği bilerek, ancak platformun iddiasını ve işlevini unutmadan, bu platformu

öncü bir işçi platformu olarak örgütlemeye çalışıyoruz. Eğer zaman içerisinde bunda başarılı olursak, platform sendikal çerçevede devrimci bir önderlik odağı haline gelir. Böylelikle de bugün başlangıçta atılan zor ve sancılı adımlar, konulan iddiaya uygun olarak tüm sonuçlarını yaratatır.

Komünist metal işçileri bu bilinçle yola çıktılar. Mücadele programıyla sendikal demokrasiye, mücadeleye ve örgütlenmeye ilişkin ilkelerini belirlediler. Olabildiğince de bu sürece ileri ve öncü birikimi katmaya çalıştılar. Fakat ortaya çıkan sonuç, yine de komünist metal işçileri ile ileri ilişkilerinin ötesini geçmedi. Kuşkusuz bunda nesnel ve öznel nedenler bir arada rol oynadı. Yani ne komünist metal işçileri öncü-ilerici potansiyele ulaşacak, açığa çıkaracak, açığa çıkmış olanları kazanabilecek güçte bir çalışma örgütleyebildi, ne de bu çalışmanın düzeyinden bağımsız olarak harekete geçmeye hazır bir öncü birikim vardı.

Ancak her şeye rağmen bir bayrak yükseltilmiş, bir yol açılmıştır. Bundan böyle ileriye çıkanı, sorgulayıp öfke duyanı bu yola sokmak, bu bayrak altında toplamak gerekir. Bu hedeften şaşmadan, bu bayrağı konulan iddiaya uygun biçimde dalgalandırmak, bizzat mücadele içerisinde ileri ve öncü işçiler yaratmak, bizim dışımızda öne çıkanı da kazanabilmek gerekiyor.

Bunun için bugün platform çalışmasının en önemli ihtiyacı, fabrika temelinde elde edilecek bir derinleşmeye de bağlı olarak, metal işçilerinin ileri ve öncü birikimlerini kucaklayabilmektir. Eğer ortada örgütlenmeye hazır bir öncü kuşak yoksa, yapılması gereken bizzat fabrika temelinde yoğunlaşmak yoluyla bu kuşağı yetiştirmektir. Böyle bir çaba içerisinde öncüleşmek, sınıfa sendikal alanda önderlik etmek güç ve kapasitesini kazanmaktır. Bu yapılabildiği, işçi sınıfı sermaye karşısında bu düzeyde de devrimci politik çizgiye kazanılabildiği ölçüde, devrimci sınıf partisinin sınıf hareketi içerisindeki gücü ve etkinliği de büyüyecektir.

Son dönemde önemli işçi direnişleri vesilesiyle sergilenen pratik ve alınan sonuçlar başarı umudumuzu artırmakta, özgüvenimizi pekiştirmektedir. Bu direnişler platformumuzun temsil ettiği çizginin sınıf içerisinde nesnel bir ihtiyaca ve eğilime denk düştüğünü göstermektedir. Zira organik bağlarımızın düzeyinden bağımsız olarak, bu militan direnişler doğrudan platformumuzun politikalarını doğrulamıştır. Bu nedenle gerici ve sol liberal sendikal anlayışlar da bu süreçleri bizimle anmakta ve bu eğilimin karşısına her çıktıklarında bizi görmektedirler. İşte bu korkuyu büyütmeli, metal işçilerinin ihtiyaç duyduğu önderlik ihtiyacını karşılayacak bir iddia ve sorumlulukla adımlarımızı kararlılıkla atmalıyız.

Güçlü bir faaliyet için...

(Baştarafı s.5'de)

çıkmış balık" gibi yolunu aramaya çalışacak, kitle hareketine yön veren değil kitlelerin verili bilincinin peşinden sürüklenen özne olma riskiyle karşı karşıya kalacaktır. Yarın kitleler politik olarak bir arayışa girdiğinde, düzene karşı politik bir taraf olarak çıkmaya başladığında, bugün için önemli gibi görünmeyen politik tutum ve çağrılar, taktik politikalar kitlelerin peşinden gittiği şiarlar olarak karşımıza çıkacaktır.

Bugün için bu sorunun daha kısa vadede çözümü, parti yayınlarının ve değerlendirmelerinin temel-dönemsel, ideolojik-politik, stratejik-taktik bağlantısı içinde incelenmesinden, saflarımızdaki tüm güçlerimize gündelik faaliyetle bağı içerisinde kavratılmasından, bunun bir eğitime konu edilmesinden geçmektedir. Eğitim sorunu tek başına bugünün değil, bu haliyle geleceğin de en temel sorunu olarak karşımızda durmaktadır. Yerel örgütlerimiz halihazırda saflarımızda çeşitli düzeylerde açığa çıkan ve en temel iki yanına işaret ettiğimiz güçlü yerel örgütler yaratma sorununa bu zeminden de bakmalı, başta kendisi olmak üzere somut müdahalelere konu etmelidir.

Sektörel işçi birlikleri üzerine

*(Konuya ilişkin olarak **TKİP Merkez Komitesi**'nde gerçekleşen tartışmanın buradaki yayın vesilesiyle gözden geçirilmiş özel bir bölümüdür..)*

Konuyu politik örgüt mü sendikal örgüt mü ikilemine sıkıştırarak, ya da sınıfın tarihsel olarak ortaya çıkmış temel örgüt biçimleri üzerinden ele almaya çalışarak önümüzdeki soruna bir tanım ya da açıklama getiremeyiz. Sektörel işçi birliklerine bu kalıplar içerisinden bir yer bulamayız.

Sınıf içerisinde politik ve sendikal boyutları olan çok yönlü bütünsel bir çalışma yürütüyoruz. Ve bu çalışmanın önünü açacak, onu rahatlatacak, gelişmesini ve başarısını kolaylaştıracak biçim ve yöntemler arıyoruz, bulduklarımızı da deniyoruz. Kuşkusuz keyfi ve öznel bir biçimde değil, tersine koşulların olduğu kadar genel deneyimlerin ve kendi deneyimlerimizin ışığında yapıyoruz bunu. Sektörel işçi birlikleri de bu biçimlerden biri, bugün için güncel olarak öne çıkanıdır. Boşluktan değil somut bir çalışma birikiminden, onun dayattığı bir ihtiyaçtan doğmuştur, bu özel ve özgün biçim. Ama yine de halen bir bakıma daha çok bir denemedir. Ne olduğu, nasıl bir işlev yerine getirebileceği yaşanacak deneyimin ışığında daha iyi anlaşılacaktır.

Sektörel birlik sınıf hareketinin kendi dinamik gelişiminden çıkmış bir örgütsel biçim değildir, bu yeterince açık. Burada sözkonusu olan, öncü bir bakışla ve sınıf hareketine devrimci müdahaleyi kolaylaştıracak amaca uygun biçimlerdir. Sorunun bu yanını, bu türden örgütsel biçimlerin kitle hareketinin kendi öz ürünü biçimlerden temel önemde farkını, geçmişte öncü işçi platformları tartışmalarında da yeterli açıklıkta ortaya koymuştuk. Sınıf hareketinin kendi dinamizmi ve gelişimi içerisinde yarattığı temel örgütsel biçimler vardır. Tarihsel olarak bunun en ilk ve ilkel biçimi işçi birlikleri, zaman içinde daha da gelişmiş haliyle de sendikalardır. Sendikalar, sınıfın mesleki kitlesel örgütleridir, sınıf örgütlenmesinin en gevşek ama en kitlesel, bir bakıma da en meşrulaşmış biçimidir.
Bir başka temel biçim, siyasal mücadelenin yoğunlaşmasına, giderek de kurulu düzene karşı bir ayaklanma düzeyine ulaşmasına bağlı olarak Sovyetler, Konseyler, Şuralar, programımızda tercih edilen ifadeyle, Meclisler'dir. Yaygın kullanımı ile Sovyetler, sınıfın kitlesel siyasal örgütleridir; devrim sürecinde ayaklanma ve devrimin zaferiyle birlikte iktidar organı işlevi görürler. Parti ise sınıfın öncü devrimci örgütüdür; sınıf örgütlenmesinin en üst, en gelişkin, etkin biçimidir, alışılmış ifade ile 'sınıf ordusunun genel kurmayı'dır.

Bunlar sınıfın uluslararası düzeyde tarihsel olarak ortaya çıkmış temel örgütlenme formlarıdır. Kuşkusuz bunların yanısıra yine sınıf ve kitle hareketinin kendi öz dinamizminin ürünü sayısız başka ara, özel ya da geçici biçimler sözkonusudur.

Gündemimizdeki sektörel birlikler ise tümüyla farklı ve özgün bir karaktere sahiptir. Herşeyden önce bunlar sınf hareketindeki nesnel gelişme dinamiklerinin değil fakat öznel çaba ve müdahalelerin, bunun yarattığı birikimin bir ürünüdürler. Parti sınıf içerisinde çok yönlü, çok boyutlu bir çalışma yürütüyor. Bu çalışma sanayi bölgeleri ya da havzaları üzerinden sürüyor ve birimler, yani fabrikalar üzerinde yoğunlaşıyor. Ama aynı çalışma bu temel üzerinde sektörel boyutlar da taşıyor ve bu yönüyle özellikle sendikal çalışma planında önemli olanaklar sunuyor. Bu, bölge ve birim esasına dayalı çalışmaya aykırı değil, tersine onun bir ürünü, uzantısı ve bütünleyeni. Esenyurt'ta ya da Gebze'de fabrika eksenli

bir çalışmaya yönelirsiniz; ama bunu diyelim ilkinde metal ve tekstil, ikincisinde metal ve petro-kimyo sektörlerinde yoğunlaşarak yapmak yoluna giderseniz. Hedef birimlerinizi bunun gerektirdiği bir öncelikle saptarsınız. Örneğin metal sektörü ekseninde yoğunlaşan çalışmamızın mantığında da bu var. Ve gelinen yerde bu çalışma, kuşkusuz bugüne kadarki birikimi üzerinden, kendi gelişimini ve başarısını kolaylaştırıcak örgütsel biçimler arıyor, buluyor ve uyguluyor. Sektörel işçi birlikleri de bunun bir ifadesidir, bunun bir ürünü olarak gündeme gelmiştir.

Bu birlikler parti örgütleri değildirler, çalışmaları da parti çalışmasının dolaysız bir ifadesi sayılmamalıdır. Parti, kendi adına dolaysız çalışmasını zaten yürütüyor, bu çerçevede yapabileceklerini yapıyor. Ama bu dolaysız biçim ve yöntemler kendi başına yeterli değildir, olamaz da. Daha esnek, dolaylı ve elbette kucaklayıcı biçim ve yöntemlere ihtiyaç var. Çalışmanın akışı ve deneyimi bunu hem gerekli ve hem de olanaklı kılıyor. Çalışmamızın etkisini geliştirmek ve yaymak, bunu nispeten daha kolay bir biçimde başarmak için daha esnek biçimler gerekli hale geliyor. Partinin politikalarını o alanda meşru bir biçimde etkin kılacak biçimler olmak durumunda bunlar.

Bir yoldaş, birlik politik bir işçi odağıdır dedi. Bu tanım belirli sınırlar içinde kuşkusuz doğrudur. Ama ardından bunu gerekçelendirirken, metal işçilerinin her türlü çıkarlarını, öteki emekçi katmanların çıkarlarını savunan, toplumun gündemindeki tüm sorunlarda taraf olabilen bir örgüt olabilmelidir dedi. İşte bu biçimiyle sözkonusu tanım sorunludur, zira biraz zorlarsanız partiye doğru büyüyen bir misyon tanımına kadar gider varır bu. Elbette sıradan bir sendikanın da toplumu ve emekçileri ilgilendiren her önemli konuda söyleyecek sözü vardır, olmalıdır, nitekim oluyor da. Bildiğimiz reformist çizgideki DİSK bile, temel toplumsal-siyasal gündemler ya da sorunlar üzerinden yeri geldikçe tutum alabiliyor, çağrılar yapabiliyor, duruma göre eylemlere de vardırıyor bunu. Demek istiyorum ki elbette sektörel birliklerin de bu konularda bir tutumu olmaldır ve olacaktır. Ama bu, işçi birliğinin bütün bu alanlara ve sorunlara politika yetiştiren bir yapı olarak görülmesine yolaçmamalıdır. Politik işçi odağı tanımının yoldaş tarafından gerekçelendiriliş tarzı biraz bunu akla getiriyor.

Biz parti olarak sınıf içerisinde bölgeler üzerinden ve bölgelerde de fabrikalar üzerinden bir politik çalışma yürütüyoruz. Ama aynı zamanda sınıf hareketinin sektörlerden oluştuğunu, bu sektörlerin sendikalarda örgütlendiğini, sendikal düzeyde merkezileştiğini biliyoruz. Bu esnek bir alan, rahat bir alan. Bu dikey sendikal alana müdahale edecek araçlar lazım bize. Orada Türk Metal-İş, burada Birleşik Metal-İş, öte yanda Çelik-İş var ve bunlar temsil etmek iddiasını taşıdıkları bu sektör üzerinden, onun adına konuşuyorlar. Biz de tam da bu sektörü kesen bir alanda meşru bir müdahale konumuna ve bunu olanaklı kılacak örgütsel bir biçime sahip olmak durumundayız. Sektörel birlik temelde bu ihtiyaca yanıt veriyor. Sendikal bürokrasiye karşı ve metal işçileri önünde, biz metal işkolunda sınıf bilinçli işçileriz, bizim de sözümüz var diyen bir tutumla ortaya çıkmanın amaca uygun esnek bir biçimi bu. Temelde sınıf bilinçli işçilerden oluşan, onlar tarafından örgütlenen, sendikal boyutta bir örgütsel biçim ve çalışmadır.

Eğer sorunu esası yönünden genel politik çalışma boyutuyla ele alsaydık, bu türden birlikleri bölgeler düzeyinde örgütleme yoluna giderdik. Bunu salt şu veya bu sektörle de sınırlamazdık. Farklı sektörlerden işçileri de kapsayan işçi birlikleri olarak düşünürdük, politik biçim ve bakışı içerisinde. Ama hayır, dikkat ediniz, biz bunu belirli bir işkolu olarak düşünüyoruz. Demek ki, sektörel birliklerin oynayacağı esaslı rol, bulundukları sektörel alanlara devrimci birer işçi odağı olarak müdahalede bulunabilmektir. Oysa siz işçi sınıfının politik tutumuyla, politik platformuyla, politik programıyla bir işçi birliği örgütlemeye kalkarsanız, bunu her bir bölgedeki bütün sektörlerdeki işçileri kapsayan bir tarzda yapabilmek zorundasınız. Nitekim geçmişte gündeme getirilen öncü işçi platformları tam da

böyle düşünülmüştü, sektör ayrımı yoktu orada. Oysa sektörel birlik böyle değil, zira bölgeler değil, belirli bir sektör üzerinden kendini ortaya koyuyorlar, adlarına da yansıdığı gibi. Yarın öteki sektörlerde de benzer birlikler gündeme gelebilir, tekstil, petro-kimya vb. gibi...

Sınıf çalışması içinde bir birikimimiz, büyüyen bir etki alanımız var. Bu durumda bu etkiye kavuştuğumuz her sektörde bu birikime bir şekil vermek ve onu bir odak haline getirmek, işimizi birçok bakımdan kolaylaştıracaktır. Bir odak dedim, evet, sınıf önünde ve sözkonusu sektördeki tüm sendikal bürokrasi karşısında devrimci bir odaklaşma ve bunun bir örgütsel biçim içinde kendini varetmesi. Salt alt bölgeler ya da iller düzeyinde değil fakat aynı zamanda ulusal düzeyde de sektördeki sendikal bürokrasinin karşısına tutum ve tavır sahibi bir alternatif devrimci işçi odağı olarak çıkabiliriz, çıkabilmeliyiz, çıkıyoruz da.

Sorun metal işkolunda sendikal bürokrasiye karşı metal işçilerinin devrimci bir odaklaşmasını yaratabilmek, devrimci bakışa ve çizgiye dayalı bir mücadele hattını pratik olarak geliştirebilmektir. Esası bu bence. Bunun ötesine bugünden hiçbir sınırlama koymayız. Sınıf hareketindeki gelişmeler, bizim kazanacağımız somut mevziler, beklenmedik başka olanaklar, ortaya yeni durumlar çıkarabilir ve bizi yeni tercihlere götürebilir ya da mevcut örgütsel biçim yeni misyonlar kazanabilir. Örneğin sektörel birliğin sağladığı birikim ve etkiyle biz sözkonusu sektörde alternatif bir devrimci sendika gündeme getirebiliriz ya da birliğin kendisi giderek zaman içinde buna dönüşebilir ya da birlik etkili ve birleştirici bir devrimci sendikal muhalefet odağı haline gelebilir.

(...)

Parti politikalarının uygun araçları, bu politikalara güç ve uygulama yeteneği kazandırmanın esnek biçimleri bunlar. Ama bundan bunların parti örgütleri, ya da partinin çeper örgütleri olduğu sonucu çıkmaz. Partinin çeper örgütlenmesi tümüyle başka bir şeydir. Partinin kendi hiyerarşik yapılanması içinde temel örgütleri var, komiteler, hücreler vb. Bunları ise çalışma komiteleri, çalışma grupları, fabrika eğitim grupları vb. sarmalıyor, çeper örgütlenmeleri olarak. Çeper örgütleri, partinin, kendi çeperindeki güçleri örgütlü bir biçimde çalışmaya ve mücadeleye katma ihtiyacının bir ürünüdür. Parti böylece hem çeperindeki güçlerin güç ve enerjisinden en iyi biçimde yararlanma olanağı bulur, hem de bu yolla örgütlenmesini ve kadrolaşmasını geliştirip hızlandırır. Yeni parti üyeleri ve yeni parti organları bizzat bu çeper örgütlerinden çıkar.

Oysa burada konumuz olan şey tümüyle farklıdır. Burada biz kitle çalışmasının esnek biçim ve yöntemleriyle, buna uygun düşen araçlarla yüzyüzeyiz. Bu araçlar parti çalışmasının ihtiyaçları içinde ortaya çıksalra bile, dar anlamda parti çalışmasının ötesinde bir konum ve işleve sahiptirler.

(...)

Temelde bizim güçlerimize dayanıyor olmasını bugün için sorun etmemek gerekir. Bence bu bugün için bir avantajıdır da. Ne dediğini bilen ve bunu da disiplinli bir şekilde uygulayan bir yapı olarak... Aman bu herkesi kapsamalıdır kaygısı bugün çok kimseyi kapsamak sonucu yaratmıyor ve kapsadığı kadarıyla da soruna dönüşebiliyor. Anlaşabileceğimiz, genel esaslarda birlikte harekete edebileceğimiz güçler varsa tabii ki katmaya bakalım. Partiye yakın olmayan ama bu biçimi amaca uygun bulup da içinde yer almak isteyenler elbette çıkacaktır. Biz böylelerine kucak açarız, devrimci bir işçi odağıdır, çerçevesi budur, gel katıl deriz. Ama bu bizim için çok özel bir kaygı ve bizi yoran bir sorun olmamalı; yapamadık, bize daraldı türünden... Bugün için bu bizim müdahalemizin, bizim çalışmamızın bir aracıdır ve onu kolaylaştırmaktadır. Elbette zaman içerisinde diğeri yapılabilse daha da anlamlı olur ve bu da ortaya farklı bir zemin çıkaracaktır. Biz o zemini o günkü sorunlara da bakarak o zaman değerlendiririz. Ama Birlik bugün sendikal zemine etkin devrimci müdahalemizin amaca uygun bir aracıdır. Sendikalar alanında ve işkolları üzerinden yürüttüğümüz çalışmayı kolaylaştıran meşru bir biçimdir.

Düzen-devrim çatışması yaşamın her alanındadır!

Parti tüzüğümüz poliste, mahkemede ve zindanda tam direnişi Partili olma onurunun en temel koşullarından biri olarak ifade ediyor. Elbette bu, bir madde olarak tüzüğümüze yazılmadan önce de hareketimizin temel bir ilkesiydi. Hem 12 Eylül yenilgisiyle hesaplaşmak gibi ortaya çıkışımıza yolaçan süreçler, hem de genel olarak direnen kadrolar gerçeği üzerinden yansıyan yüzağartıcı pratiğimiz, bu ilkeye apayrı bir önem kazandırdı. Saflarımızda bu alanda berrak bir bilinç ve moral güç var. Bu konuda hiçbir zaman ciddi bir zayıflama yaşamadık. Üstelik Partimiz, direnişçilikleriyle bilinen örgütlerin saflarında da çözülmenin genel eğilime dönüştüğü dönemlerde direnişçi kimliğini güçlendirmeyi başarabildi.

Direnişçilik temelde devrimci kimliğin bir bileşeni olduğu ölçüde, bunun böyle yaşanması hiçbir şekilde tesadüf değildi. Zira bir tarafta çözülen bir sınıfın çözülmeye yüz tutan halkçı devrimciliği, diğer yanda çağımızın tek devrimci sınıfının gelişip serpilen proleter devrimciliği sözkonusuydu. Bu niteliksel farklılık kendini özellikle tasfiyeci süreçlerin ağır basıncı altında dışavurdu. 2000'ler ile öncesi dönem bu açıdan da kalın bir çizgiyle ayrılmaktadır. Öncesinde devrimci örgüt, devrimci kimlik, militan mücadele, devrimci ilke ve değerler vb. alanında asgari müşterekler vardı. Yaşanan erozyon sonucu gelinen yerde bunların büyük kısmı tuz buz olmuş durumda. Devrimci örgüt fikri ve iradesi iyiden iyiye yitirilirken, devrimcilikten, direnişçilikten, militanlıktan anlaşılan çerçeve de değişmiş bulunuyor.

Bu gelişmeyi, Partimizin direnişçi kimliğinin somutlandığı inşa yılları ile Kuruluş Kongresi'nden sonra yaşanan dönem arasındaki bazı temel farklılıkların koşulladığı biliniyor. Bunlardan ilki düzen cephesinde gerçekleşti. Örneğin '90'lı yıllarda poliste ağır fiziki işkence bir kuralken, 2000'li yıllardan itibaren ideolojik-psikolojik olarak teslim alma önplana çıktı. Yine devlet geçmişte daha kısa dönemli operasyonları tercih ederken, 2000'li yıllarda daha uzun ve kapsamlı hazırlıklara dayalı etkili saldırılar yolunu tuttu. Siyasi polis sürekli saldırı tehditiyle bir "uyaran", "sınayan" olmak yerine, teknolojinin ve genel süreçlerin yarattığı uygun koşulların yardımıyla "kontrol altında" tutmayı tercih etti.

Öte yandan, F tipi saldırısından önce zindanlar kolektif yaşamın örgütlenebildiği, devrimcilerin genelde güçlenerek çıktığı alanlara dönüştürülmüştü. F tiplerinden sonra ise insan öğütme merkezleri haline geldiler. Kendi başına ağır tecrit koşulları zaten fazlasıyla acımasız bir saldırı aracıdır. Buna bir de devletin sistematik onursuzlaştırma, kimliksizleştirme saldırıları ve işkence uygulamaları eklenince, zindan koşulları geçmişle kıyaslanamaz derecede ağırlaşmış oldu.

Hukuksal alanda ise, yanıltıcı adımların (DGM'ler yerine ACM'ler, sözde "demokratikleşme" düzenlemeleri vs.) tersine, daha baskıcı değişimler yaşandı. "İdam"ın kaldırılmasını müebbet ve ağırlaştırılmış müebbet sürelerinin uzatılması, örgüt cezalarının ağırlaştırılması izledi. En sıradan bir siyasal tepkinin dahi "suç ve suçluyu övme", "üyesi olmasa da terör örgütü propagandası yapma" gibi kategorilerle suç kapsamına alınması, değişimin yönünün çarpıcı göstergesiydi.

Solda tasfiyeci sürecin derinleşmesi

Değişimin belirgin olduğu diğer cephe ise genelde sol hareket, özelde ise devrimci kesimlerdir. Türkiye'de sınıf ve kitle hareketi ile devrimci hareket, '96 sonrasında genel bir gerileme içine girmişti. Fakat 2000'li ilk yıllardaki F tipi saldırısı ve Ölüm Orucu süreci dönüm noktası oldu. F tipi saldırısı "AB demokratikleşmesi" eşliğinde gündeme geldi. Devrimci hareket stratejik olarak nitelediği bu saldırıyı durdurmak için hapishanelerde cansiperane direnişlere imza attı. Gerek 19 Aralık katliamına karşı tutum, gerekse uzun bir süre devam eden Ölüm Orucu direnişi bu saldırıyı durdurmaya yetmedi. Devrimciler cephesinden insanüstü bir irade sergilenmesine rağmen, önce hastanelerde müdahale, ardından tahliye manevrası ile ÖO'nun sonuca varması engellendi. Devrimci hareket bu süreçte hem örgütsel yapı ve yetişmiş kadro olarak örgütsel anlamda, hem de özgüven açısından büyük kan kaybı yaşadı. İdeolojik ve örgütsel kırılmalarla içiçe yaşanan bu kayıplar kolay kolay durdurulamayacak savruluşların yolunu düzledi.

Bunun da etkisiyle Türkiye'de sol siyasal mücadele alanı özellikle son on yıldır tasfiyeci-liberalizmin yoğun bozucu etkisine maruz kaldı. Bu yılların toplumsal-siyasal koşulları devrimci hareketin ideolojik ve örgütsel zayıflıklarıyla birleşerek, geri dönülmez yıkımlara yol açtı. Uzun yılların mücadeleleri içinde yaratılmış, büyük bedeller ödenerek savunulan ilke ve değerler, temel yaklaşımlar, devrimci birikimler büyük oranda bir kenara bırakıldı. Üstelik bunlar inanılmaz bir kanıksama biçiminde yaşandı.

Bunun bu kadar kolay olması, Türkiye'de sermaye iktidarının, yaşadığı iç sıkıntılara (dinci gerici akımın yükselişi, ordunun iktidar gücünün ciddi darbeler alması, toplamda rejimin siyasi krizi vb.) rağmen toplumu yönetebilme yeteneğini gösteriyor. Buradaki başarı sol hareketin süreçlerinde de yansımalarını buldu. Bilindiği gibi, 2000'lerin başından itibaren atılan polis devletinin tahkim edilmesi adımlarına rağmen, kimi sol ve devrimci çevreler ciddi ciddi "demokratikleşme" rüzgarına kapılabildiler. "AB demokratikleşmesi"yle şişirilen balonun cazibesi, ardından AKP'nin ordu ile girdiği iktidar kapışması, Ergenekon operasyonu, daha ilk adımlarında iflas eden "açılımlar" vb. manevralarla canlı tutuldu. Solun düzen siyaseti karşısındaki yanılsamasının ve savruluşunun hızını seçim dönemlerinde, son olarak referandum sürecinde gördük. Türkiye cemaatlerin-tarikatların yönettiği amansız bir polis rejimine dönüşürken, devrimci hareketin önemli bir kesimi tasfiyeci dönüşümün, legalizmin ve parlamentarizmin üst basamaklarına çıktı.

Bu dönem aynı zamanda emperyalist saldırganlığın tüm dünyada gemi azıya almasıyla karakterize oldu. Bugün genelde kanıksatılmış olan bu saldırganlığın 11 Eylül'le birlikte yeni bir düzeye sıçradığı biliniyor. O tarihten itibaren başta emperyalist metropoller olmak üzere tüm dünyada siyasal hak ve özgürlükler hedef tahtasına çakıldı. Polis devleti uygulamaları "demokrasi timsali" ülkelerde dahi olağan bir hal almaya başladı. Süreç ilerledikçe, 11 Eylül'ün emperyalist saldırganlığın tırmanışında yalnızca bir bahane olduğu, bu tırmanışın gerisinde emperyalist kapitalizmin çok yönlü ihtiyaçlarının bulunduğu iyiden iyiye görülmeye başladı. Bütün bu olgular ve yaşanan her gelişme, yeni bir "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi"ne girmiş olduğumuz gerçeğini her geçen gün daha belirgin hale getirdi.

Aslında dünyadaki gelişmelere ilişkin bu düşünceler genelde paylaşılıyor da. Sorun bunların dile getirilmesinde değil, örgüt anlayışı ve pratiğinde, siyasal çalışma ve mücadelenin somut-pratik alanlarında gözetilip gözetilmemesinde ortaya çıkıyor. Somut alana inildiğinde, devrimci örgütün yerini ya legal partiler ya da iyice şekilsizleşmiş çevreler; stratejik hedeflere bağlı kesintisiz devrimci-militan mücadelenin yerini günde kalmaya mahkum, çoğu siyaset payına kendi içine dönük dönemsel faaliyet ve eylemsellikler almış bulunuyor.

Tasfiyeci rüzgara direnmek, safları devrimcileştirmek!

Partimiz ise tüm siyasal çalışmasını, sınıfı devrime kazanma, devrimci savaşımı hazırlama temel stratejik hedefine bağlı olarak yürüttü, yürütüyor. Kimi zaman bazı alanlarda kaymalar yaşansa bile, hızla müdahale ederek gidermeye çalışılıyor. Fakat tüm bunlara ve zorlu polis rejimi koşullarında illegal bir örgüte dayanarak III. Kongresi'ni toplamayı başarmasına rağmen, Partimiz kendi safları için de ciddi bir devrimcileşme sorunu olduğunu tespit ediyor. Zira yaşadığımız dönemin çok yönlü bozucu etkileri bir yana, bugünün siyasal mücadele alanı da ciddi bir deneyim ve sınanma alanı değildir henüz.

Dahası uzun bir dönemdir toplumsal-siyasal süreçler, sınıf ve kitle mücadelesinin seyri ve devrimci mücadelenin düzeyi kadroların çok yönlü gelişimi için gerekli koşulları sağlayamıyor. Dönemin genel koşulları ve siyasal mücadelenin niteliği, hem devrimci harekette hem de tek tek örgüt ve bireylerde önemli zayıflıkların, yer yer köklü zaafların üremesine ya da varolanların kanıksanmasına yol açıyor. Bu dönemde şekillenen kuşaklarda zora ve zorluklara dayanıksızlık anlamında bir çeşit "rahat devrimcilik" anlayışı oluşuyor. Çoğu durumda bunun farkında bile olunmuyor. Bu koşullarda sınıf devrimciliği kimliğinin oluşması, örgüt bilincinin-disiplinin gelişmesi, militan-savaşçı bir devrimci niteliğin yaratılması alabildiğine zorlaşıyor.

Bunu bizzat bir dönem saflarımızda yaşanan dökülmeler üzerinden de biliyoruz. Örneğin sözkonusu süreçlerde yer yer siyasal çalışmada önplana çıkanlar arasında, günü gelip de devrimci yeraltı yaşamına adım attıklarında, düzen-devrim hesaplaşmasında hızla yenik çıkanların sayısı küçümsenmeyecek orandaydı. Kısacası dönem, çok yönlü olarak gelişmiş ve sınanmış sağlam devrimciler çıkarmak açısından ne denli elverişsizse, henüz ciddi örgütsel deneyimler edinmeden, gerçek devrimci sınavlarla karşılaşmadan düzene kapaklanan devrimci eskileri üretmekte de fazlasıyla bereketli olmuştur.

Bu koşullarda, direniş çizgisinin temel dayanağı ve en verimli inşa alanı olan illegal devrimci örgütü yaşatma iradesi gösterilememektedir. Partimizi dışta tutarsak, bugün illegal-ihtilalci örgüt fikrinde ve pratiğinde ısrar eden tek bir yapı kalmış değildir. Partimiz en zor dönemlerinde dahi devrimci örgütün hayati önemine uygun davranmış, yer yer genel siyasal faaliyetinde zayıflıklara yol açmak pahasına illegal yapısını güçlendirip büyütmeyi tercih etmiştir. Uzun yıllardan sonra toplamayı başardığı II. Kongre'sinin "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" şiarını yükseltmesi, III. Kongre'de buna uygun müdahalelerin güçlendirilerek sürdürülmesi, Partimiz ile geleneksel akımlar arasındaki kalın ayrım çizgisinin bir ifadesidir.

Devrimci-direnişçi kimliğin geliştirilmesinde sistemli ve bilinçli müdahaleler

Devrimci örgüt konusundaki hassasiyet ve pratiğimiz ile örgütlenme ve kadrolaşmayı siyasal sınıf çalışması içinde gerçekleştirme ısrarımız, direnişçi kimliği ayakta tutup güçlendirmenin sadece öncelikli koşullarıdır. Bu kadarı dünün sınıf ve kitle mücadelesi ile devrimci hareketin varlığı koşullarında olumlu sonuçlar yaratabiliyordu. Fakat yukarıda çeşitli yönlerini ortaya koyduğumuz bugünün koşullarında öznenin rolü çok daha belirleyici hale gelmiştir. Bugün mücadelenin çeşitli ihtiyaçlarına yanıt verebilen, çok yönlü gelişmiş, her koşulda faaliyet yürütebilen sağlam-direngen kadroların yetişmesi, direnişçi-militan kimliğin büyütülüp geliştirilmesi, daha sistemli iradi müdahalelerle mümkündür.

Bunların en önemlisi siyasal çalışma ve mücadelede devrimci tarzı hakim kılmayı başarmaktır. Partimizin II. ve III. Kongreleri bu açıdan bir irade ve somut adımlara konu edilen bir çerçeve ortaya koymuş bulunuyor. Ötesinde devrimci niteliği, militan-direnişçi kimliği geliştirici döneme uygun zengin yol, yöntem ve araçların bulunup kullanılması, kadroların ve her bir organın sorunu etinde kemiğinde

hissetmesiyle, bu konuda yoğunlaşmasıyla gerçekleşebilir.

Sistemli müdahalelerin diğer bir halkası illegal-ihtilalci örgütsel yapının bizzat sınıf çalışması üzerinden kesintisiz bir şekilde geliştirilip büyütülmesidir. Böyle bir yapı günümüz koşullarında doğası itibarıyla devrimcileştirici etkilere sahiptir. Yeter ki düşman saldırılarına dayanıklı, kendini etkin ve yaygın bir kitle çalışması üzerinden politik olarak üretebilen, canlı ve dinamik bir yapı olmayı başarabilsin.

Bununla birlikte sıkı bir kolektiviteye, canlı ve dinamik bir organ işleyişine dayalı örgüt yapısı gereklidir. İnsanların gelişimini kendiliğinden süreçlerin işi olmaktan çıkaracak olan budur. Eleştiri-özeleştiri silahının gereğince kullanılması, zaaf ve yetersizliklerin zamanında görülüp giderilmesi de buna bağlıdır. Böylesi bir yapı olmaksızın direnişçi ruhun saflarda yayılıp diri kalmasını sağlamak, manevi bir birlik oluşturmak da güç olacaktır.

Siyasal sınıf çalışması ve devrimci örgüt temeli üzerinde en önemli müdahale alanı ise çok yönlü bir eğitimdir. En başta teorik donamın süreklileştirilmesi, bilincin ideolojik çizgi üzerinden kesintisiz bir şekilde beslenmesi gereklidir. Bu yapılmadan, değil zor koşullarda direnişçilik, devrimci mücadelede soluklu olabilmek dahi mümkün olamaz. Kendi davasını bilince çıkaramayan, davayı bilimsel esasları üzerinden yeniden ve yeniden özümsemeyi sürdüremeyen bir devrimcinin düşmanları karşısında dik durması kolay olmayacaktır.

Şüphesiz eğitim teorik donanımdan ibaret değildir. Yanısıra deneyim kazandıran her türlü inceleme ve bizzat yaşam pratiği de eğitimin önemli bir parçasıdır. Somut yaşam içinde pratik eğitim, kolektif yönlendirme ve denetimi, bu temelde kadroların inisiyatifli kılınmasını ve sürekli deneyim aktarımını-genellemesini gerektirir. Bunlar olmadan da devrimci kendi pratiği içinde eğitimden geçer. Fakat bu asla devrimci mücadelenin çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt olabilen bir eğitim olmaz. Siyasal faaliyet içinde yakın önderlik en çok bunun için gereklidir.

Bir diğer eğitim aracı ise her an ulaşılabilir olan devrimci yazındır. Devrimci romanlar, biyografiler, anılar vb. gibi kaynaklar genç kuşakların devrimci kimliğinin şekillenmesinde eşsiz bir değere sahiptirler. Burjuvazi yazın alanını kof üretimiyle sürekli bombardımana tuttuğu, sanal alem sayesinde zihinsel alanda günübirlik tüketimi alabildiğine kışkırttığı için devrimci edebiyattan yeterince yararlanamayabiliyoruz. Bu açıdan düzenle başa çıkmak, gelinen yerde sistematik bir çabayı ve yönlendirmeyi zorunlu kılıyor.

Son olarak devrimci-direnişçi kimliğin geliştirilmesi için sistemli ve iradi müdahalelerin en önemli alanının bizzat hayatın gündelik akışı olduğunu ekleyelim. Yani yaşamımızın her alanı ve anının bir direniş ve sınanma alanı olduğu bilinciyle hareket etmek gerekir. Hayatın gündelik akışı içinde düzenle, onun dayattığı kimliklerle, ideolojiyle, değerlerle, kültürle, ahlakla kesintisiz bir hesaplaşma ve mücadele yoksa, çözülmek için polise, zindanlara, mahkemelere gerek kalmaz. Belli bakımlardan en büyük sınanma alanı bizzat hayatın kendisidir. Yazık ki siyasal deneyimlere şöyle bir göz atıldığında, en yaygın ve kolay teslimiyetlerin gündelik hayatın akışı içinde gerçekleştiği görülecektir. Düzenle sürdürülen her bağ uygun an ve koşullarda büyük çöküş ve dökülmelerin kaynağı olabiliyor. Bu bazen bir duygusal ilişki oluyor, bazen aile bağları oluyor, bazen küçük burjuva özlem ve istekler oluyor, vb... Direnişçilik, düzene ait bağları "boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar"ın işi değildir. 24 saatimizi abluka altında tutan ahtapotvari bir kuvvetin karşısında sürekli bir mücadele vermeden sağlam durabilmek eşyanın doğasına aykırıdır.

Yaşamını ve yürüttüğü faaliyeti sürekli bir değerlendirme, hesaplaşma, yenilenme ve, sıçramaların konusu yapmayarak tekdüzeleştiren birinin, tesadüfen gerçek sınavlardan bir parça sağlam çıksa dahi, hayat içinde çözülüp dökülmesi kaçınılmazdır. O yüzden Partili militanın her adımı bir sınamaya, her yaşanan bir muhasebeye, deneyimler eleştirel değerlendirmelere konu olabilmelidir.

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı üzerine

Devrimci bir parti açısından bir dizi alanda yürütülen faaliyetin başarısı çalışma tarzıyla, yani sözkonusu olan pratiklerin hayata geçiş biçimi ile doğrudan bağlantılıdır. Bu yönüyle parti çalışmasının hangi alanını ele alırsanız alın, örneğin kadrolaşma sorununu, örneğin güçlerin eğitimi ya da devrimcileştirilmesi sorununu vb., her birisi üzerinden çalışma tarzınızın olumlu veya olumsuz sonuçlarını doğrudan gözlemleyebilirsiniz.

Dolayısıyla "sınıf eksenli partiye geçiş", "devrimci örgüt sorunu", "örgütsel güvenlik sorunları" gibi bir dönemdir tartıştığımız ve farklı yönleri üzerinden ortaya koyduğumuz kimi sorunları tam da bu noktadan ele alabilmeli, mevcut çalışma tarzımızla olan ilişkilerini somut bir şekilde ortaya koyabilmeliyiz.

Politik önderlik sorunu

Çalışma tarzı esas itibarıyla devrimci pratiğin hayata geçiş süreçleri üzerinden kendisini şekillendirir. Devrimci bir partinin pratik süreçleri parti çizgisine dayalı etkin bir politik yönlendiricilikten yoksun kaldığı sürece asla istenilen sonuçları üretemez.

Dolayısıyla verimli, hedefler doğrultusunda sonuç üreten bir çalışma tarzının oturtulabilmesi, öncelikle partide etkin ve kesintisiz bir "politik önderliğin" gerçekleşmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Zira politik önderlik her şeyden önce toplam parti çalışmasına ve buna dayalı şekillenen pratiğe yön vermek demektir. Sorun güncele taşındığında ise pratik bir bütünlük içerisinde karşımıza çıkar.

İçerisinden geçilen dönemin tablosu, sınıf ve kitle hareketinin mevcut durumu, partinin gelişmişlik düzeyi, kitlelerle kurulan bağlar ve en nihayetinde düşmanın mevcut koşullar üzerinden geliştirdiği taktik politikalar, tüm bunlar son derece somut bir tartışmanın konusudur ve çalışma tarzına dair yürütülen tartışmanın da maddi zeminini oluşturur. Politik önderliğe dayalı bir çalışma tarzı, işte bu nesnel zemine dayalı olarak, siyasal mücadelenin o günkü ihtiyaçları üzerinden belirlenmiş araç, yöntem, politikalar vb. ile parti faaliyetinin örgütlenmesi ve yönetilmesi demektir.

"Doğru bir çalışma tarzı temelde politik önderlik sorunudur. Politik önderliği işlevli bir biçimde gerçekleştirebilecek tarzda konumlanmak demektir..." (***Ekim**, Sayı: 296, Kasım 2010*). Burada da açıkça ifade edildiği gibi, önümüzdeki dönemde doğru ve sonuç alıcı bir çalışma tarzını oturtmak için partinin merkezi olarak "politik önderlik" misyonunu güçlü bir şekilde gerçekleştirebilmesi, bunun önünde engel olarak duran, partide politik önderlik düzeyini zayıflatan her ne varsa aşılması gerekmektedir. Elbette başta mevcut çalışma tarzımızdan kaynaklanan öznel zayıflıklar hızla geride bırakılabilinmelidir. Ancak böylelikle uzun süredir tartışageldiğimiz bir dizi sorunun çözülmesine yönelik adımlar da daha güçlü atılmaya başlanacaktır.

Güçlü bir politik önderlik için tüm parti örgütü sürece katılabilmelidir!

Burada kritik bir önem atfettiğimiz "politik önderliğe dayalı çalışma tarzı" sorunu ilk elden partinin merkezi önderliği üzerinden, onun sorumlulukları çerçevesinde değerlendirilebilir. Elbette MK'nın politik önderlik misyonunu gerçekleştirmesi, dahası buna uygun bir konumlanışa ve çalışma tarzına sahip olması,

temel bir öneme ve önceliğe sahiptir.

Fakat sorunu toplam parti örgütünün gündemine getirmek, bu çerçevede bir kafa açıklığı yaratabilmek de bir o kadar önem taşımaktadır. Zira sözkonusu süreç toplam çalışmanın şekillendirilmesi, yeni bir tarz ve zemine kavuşturulması gibi bir hedef üzerinden ele alınmaktadır. "Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı" kendi başına ele alındığında dahi bu amaç üzerinden bir yere oturmaktadır. Dolayısıyla tüm parti örgütlerimiz ve güçlerimiz bu sürecin bilinçli bir parçası haline getirilemezse eğer, istenilen sonuçları almak da mümkün olmayacaktır.

Özellikle çalışma tarzı üzerinden hedeflenen yeni bir sürecin örgütlenmesi partide bir bilinç açıklığıyla karşılanamadığı yerde, kafa karışıklığına dayalı sorunlar ek bir yük olarak karşımıza çıkacaktır. Böyle bir durumda pratikte faaliyet eski tarzda sürmeye devam edecek, dahası yaşanabilecek karışıklıklardan ötürü tempo düşecek, dolayısıyla yeni olan sadece sorunların mahiyeti olacaktır.

Tüm bunlar, sürecin bir kavrayış üzerinden ilerletilebilmesinin, parti örgütünün bu noktada tam bir uyum ve bütünlüğe sahip olabilmesinin önemini bir kez daha önümüze koyuyor.

Politik kimliği güçlü örgütler!

Etkin ve sonuç alıcı bir politik önderliğin gerçekleştirilebilmesi için politik refleksleri güçlü ve diri bir parti örgütüne sahip olmak ayrı bir önem taşımaktadır. Zira parti faaliyetinin güncel sorunları ya da gündemleri karşısında atıl bir konumda olan, politik açıdan bu sorunları önüne çekip tartışmayan, dahası bunu gerek yayınlar gerekse işleyiş çerçevesinde tüm partinin gündemine taşımayan bir parti örgütünde etkin bir politik önderlik düzeyi gerçekleştirmek de zor olacaktır. Diyebiliriz ki, saflarımızda çalışmanın sorunları karşısında yer yer yaşanabilen politik duyarsızlık ve atalet işlevsel bir çalışma tarzını şekillendirebilmenin önündeki en büyük engeldir.

Dolayısıyla öncelikle faaliyetin sorunları üzerine kafa yoran, politik yaklaşımlar ve pratik çözümler üreten, bunu günün koşulları çerçevesinde değerlendiren ve parti yayınları aracılığıyla toplam faaliyete ve çalışma tarzına yön verme bakışı ile hareket eden bir politik kimliği yukarıdan aşağıya doğru saflarımızda kökleştirebilmeliyiz. Gerçek anlamda politik önderliğe dayalı ve sonuç alıcı bir çalışma tarzını oturtmak istiyorsak bunu mutlaka gözetmeliyiz. Elbette bu kimliği en başta temel parti örgütleri şahsında gerçekleştirebilmeliyiz.

Bunun kendisi parti merkezinin politik yönlendiriciliğine ayrı bir güç katacak, gerçekten tüm partinin ileri çıkmasına zemin hazırlayacaktır. Politik önderlik sorununu biçimsel olarak sadece parti merkezinin sorumlulukları çerçevesine hapsetmek ise, politik önderlik düzeyini zayıflatmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Süreçte parti yayınlarının önemi!

Etkili ve başarılı bir politik önderlik düzeyi ortaya koyabilmek açısından başta Merkez Yayın Organı'mız ***Ekim*** olmak üzere parti yayınlarının yeri, önemi ve konumu tartışmasızdır. Zira toplam parti çalışması, politik açıdan en başta ve dolaysız bir şekilde bu yayınlar üzerinden yönlendirilmekte ve dolayısıyla yönetilmektedir. İşte bu sebeple faaliyetin gücü ve etkisi ilk elden parti yayınları üzerinden kendisini ortaya koyar.

Bu açıdan, öncelikle MK olmak üzere tüm parti örgütleri MYO'yu toplam faaliyete yön ve biçim vermek doğrultusunda etkin bir şekilde değerlendirebilmek durumundadır. Parti çalışmasının güncel sorunları ve hedefleri ***Ekim***'de etkili bir tarzda ele alınabilmeli, politik önderlik misyonu en başta ***Ekim*** üzerinden gerçekleştirilebilmelidir.

Bunun kendisi MYO'nun sadece partinin merkezi örgütü tarafından çıkarılması, dahası sadece onun bir kürsüsü haline getirilmesi olarak algılanmamalıdır. Böyle bir yaklaşım MYO olarak ***Ekim***'in işlevini sınırlandırmak olur. Burada politik önderliğe dayalı bir çalışmanın gerçekleştirilmesi açısından parti yayınlarının, özelde MYO'nun, önemine ve işlevine yönelik bir vurgudur sözkonusu olan.

Dolayısıyla tüm parti örgütleri ve güçleri

faaliyetin sorun alanlarını etkili bir şekilde parti yayınlarında işleyebilmeli, bunun kendisi özellikle MYO üzerinden dolaysız olarak yansıyabilmelidir.

Raporlar politik metinler olabilmelidir!

Sonuç alıcı bir çalışma tarzını oturtabilmenin bir başka önemli aracı rapor sistemidir. Zira parti çalışmasının toplamı en somut hali ile raporlar üzerinden görülebilir.

Dolayısıyla rapor sistemi güçlü bir merkezi önderlik gerçekleştirmenin de önemli bir aracıdır. Bu, örgütsel ve siyasal anlamda olduğu kadar politik önderlik açısından da böyledir. Öyle ki, sağlıklı ve işlevsel bir rapor sisteminden yoksun olan bir parti örgütü gerçek anlamda iç iktidar gücü zayıf bir örgüt olmaya mahkûm olacaktır. Çünkü böyle bir parti daha en başta faaliyette yaşanan sorunlara isabetli ve sonuç alıcı bir müdahale gücünden yoksun kalacaktır.

Burada rapor sisteminin önemi üzerine durmaktan çok çalışma tarzı üzerindeki etkilerine değinmek istiyoruz. Doğru bir çalışma tarzının oturtulabilmesi için parti çalışmasının nasıl yürüdüğü, eğitim çalışmalarından örgütsel süreçlere, güçlerin durumundan kullanılan araçlara kadar pratiğin nasıl işlediği raporlarda tüm yalınlığı ile yer alabilmelidir. Mesele dar anlamda maddi bilgileri alt alta sıralamak değildir. Elbette faaliyetin ayrıntılarına inen maddi bilgilerin tüm açıklığı ile raporlarda sunulması önemlidir. Fakat bunun en başta politik bir yaklaşımla gerçekleştirilebilmesi ayrı bir önem taşımaktadır. Bu açıdan partiye sunulan metinler politik bir içeriğe ve güce sahip olabilmeli, raporların işlevi buradan da değerlendirme konusu yapılabilmelidir.

Rapor sistemi bir başka boyutuyla, yani partinin merkezi olarak faaliyeti yönlendirmek amaçlı kullanacağı metinler üzerinden de ele alınabilmelidir. Parti, aşağıdan yukarıya doğru işlettiği rapor sistemi üzerinden elde edilen sonuçları dönüp toplam faaliyete yön verebilmek için de etkili bir şekilde değerlendirebilmelidir. Bunun için belli aralıklarla tüm partiye sunulmak üzere merkezi raporlar hazırlanılabilmeli, parti çalışmasına yön verebilmek açısından en az yayınlar ve örgütsel platformlar kadar bu metinlerden de faydalanılmalıdır. Parti merkezinin toplam faaliyete yön verebilmek amacı ile kaleme aldığı raporlar, önümüzdeki süreçte politik önderliğin gerçekleşeceği bir başka temel araç ve alan olarak değerlendirilebilmelidir.

Doğru bir çalışma tarzı pratikte inisiyatif ve yaratıcılık sorunudur!

Sonuç olarak parti çalışmasının toplamı politik hedef ve amaçlar ekseninde düzenlendikten, bu açıdan faaliyetin her alanında planlama yapıldıktan, yani partide politik önderlik meselesi üzerinden bir boşluk bırakmadıktan sonra, gerisi inisiyatifli ve yaratıcı bir faaliyeti hayata geçirme sorunudur.

Bu noktada tüm parti örgütleri mevcut konumları ve misyonları üzerinden sürecin etkin bir bileşeni olarak hareket edebilmeli, inisiyatifli ve yaratıcı bir parti çalışmasını oturtabilmek için var gücü ile sürece yüklenebilmelidir. Zira çalışma tarzı meselesi parti faaliyetinin her aşamasında ve her alanında somuta inildiğinde inisiyatif ve yaratıcılık sorunudur aynı zamanda.

Tüm bu açılardan karşımıza çıkan nesnel zorlukların üstesinden yaratıcı bir şekilde gelinebilmesi, tüm partinin bu yönüyle büyük bir istek, ısrar ve inisiyatifle davranabilmesi önümüzdeki dönemde partiyi gerçek bir sıçramanın eşiğine getirecektir.

Fabrika çalışmasında mesafe almadan sınıfla birleşmeyi başaramayız!

Sınıf çalışmamızda kalıcı mevziler yaratma ihtiyacı partimizin ulaştığı düzey bakımından da öncelikli sorunlardan biri durumundadır. "Sınıf eksenli partiye geçiş" şiarıyla somutladığımız yeni sürecin esaslı yönlerinden biri de bu ihtiyacın karşılanabilmesini gerektirmektedir.

Sınıfla devrimci temellerde birleşme hedefinin maddi zeminleri fabrikalardır. O halde sınıf içinde kök salabilmek, örgütsel bileşenimizi sınıf içerisinden besleyebilmek fabrika çalışmasında alınacak mesafeye bağlı olacaktır.

Bugüne kadar sürdürdüğümüz siyasal faaliyetin hedefi ve yönü sanayi havzaları ve üretim alanları üzerinden yine sınıf kitleleri olmuştur. Fakat artık ihtiyaç, daha somut hedeflere kilitlenen ve buradan sonuç almaya dönük daha sistematik ve planlı bir çalışma, bu çalışmayla giderek alanlarda derinleşen bir faaliyetin örgütlenebilmesidir. Kısacası çalışmada elle tutulur somut kazanımlara ulaşılmasıdır. Bu ise ancak, çalışma yürütülen bölgelerdeki güçleri de gözeten bir tarzda hedef daraltan, bu hedef/hedefler doğrultusunda sonuç almaya dönük ısrarcı bir müdahaleyle başarılabilir.

Bu tespit organlarımızda/birimlerimizde peşin kabul gören doğrulardır. Sorun, pratiğimizi bu doğrular temelinde yeterince örgütleyememizden doğmaktadır. Her çalışma biriminde bir takım hedef/hedefler belirlenmekte ve buralara dönük zaman zaman çeşitli yüklenmelerde bulunulmakta, fakat somut ve anlamlı ilk bağlar yakalanamadığı veya gelişme sağlanamadığı bir durumda buralara dönük ilgi ve müdahalenin düzeyi zamanla zayıflayabilmektedir. Sonrasında ise rutinin dışına çıkamayan bir faaliyete dönülmektedir.

Çalışmaya uzun soluklu bakamamanın da yansıması olan bu irade zayıflığın gerisindeki nedenlerden biri, söz konusu organ ve birimlerin ideolojik-politik donanım zayıflığıysa, diğeri de örgütlenen faaliyette kullanılan yol ve yöntemler, toplamında çalışma tarzımızdır.

Şüphesiz sınıf çalışmasında yıllara dayanan bir deneyime sahibiz. Fakat az önce de belirttiğimiz gibi, bu deneyimlerin dersleri çoğu zaman genel geçer doğrular düzleminde alınmakta, faaliyetimiz bu gerçekler ışığında yeterince irdelenmeyebilinmektedir.

İlgili birim ve organlarda bölge ve alan çalışmalarına ilişkin yapılan planlamaların, partimizin sınıf hareketinin sorunlarına ilişkin temel değerlendirmeleri ve dönemsel politikalarıyla ne ölçüde örtüştüğü yeterince sorgulanmayabilmektedir. Ya da alanlarda özel yüklenme konusu edeceğimiz hedefler saptanırken, bu politikaların bölge ve alan özgülünde somutlanması üzerinden bağı yeterince kurulamayabilmektedir.

Bölge ve alanlara ilişkin planlamaları çok yönlü ve bütünlüklü bir değerlendirme sonucunda, bölgeye özgü politikalar ışığında yapabilmemiz gerekiyor. Bunu başaramadığımız koşullarda, planlama ve hedefler var olan imkânlar ve ilişkiler üzerinden belirlenebiliyor. Elbette bir fabrikada imkân ve ilişkiler doğduğunda burayı gözardı edecek değiliz. Vurgulanmak istenen, hedef fabrikaları saptamada kıstasımız, bize mevcut durumda sağladığı imkânlardan çok, dönemsel ihtiyaçlarımız ve sistematik planlarımız üzerinden yapılan değerlendirmeler olmalıdır. Bunun yapılmaması, hem planlı ve hedefli bir çalışmanın hayata geçirilememesini, dolayısıyla kendiliğindenci bir çalışma tarzını getirecektir. Hem de yer yer yaşandığı gibi, kendi güçlerimizi gözetmeyen, her yere ulaşma adına

güçlerimizin ve enerjimizin dağılmasına yol açan bir tarza neden olacaktır. Her iki durumda da verimsiz ve kısır bir faaliyetin ötesine geçilemeyecektir.

Belirlenen hedef fabrikalara ilişkin çalışma hattı da dönemsel taktik hattımız üzerinden somutlanabilmelidir. Örneğin, sendikal örgütlenmenin öne çıkan mücadele eğilimi olduğunu tespit ettiğimiz yerde, belirlediğimiz hedef fabrikaların bu eğilimle ilişkisi ne düzlemdedir? Ya da sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin sendikal çalışmanın öncelikli alanlarından biri olduğunu vurguladığımız bir dönemde, hedef fabrikaya dönük çalışmamızda bunu nasıl bir somutlukta işleyebiliriz? Bu ve benzeri sorular üzerinden, belirlediğimiz hedef fabrikalara ilişkin faaliyetin sınıf çalışmamızın dönemsel politik hattıyla bağını kurabilmeliyiz.

Başarılı bir faaliyet için öncelikle fabrikanın özgül sorunlarına hâkim olabilmeli, buna karşı hangi talepleri ileri süreceğimize dair net bir bakışa oluşturabilmeliyiz. Örneğin ücret sorunu mu, ağır çalışma koşulları mı, yöneticilerin aşağılayıcı ve baskıcı tutumları mı, hak gaspları mı, sendika veya temsilcilerin işbirlikçi tutumu mu? Hangi sorun veya sorunlar işçiler tarafından daha çok önemseniyorsa, buna karşı somut talepler üzerinden seslenen bir çalışma örebilmeliyiz. Bunun için de hedef olarak belirlediğimiz fabrikaları çok iyi tanıyabilmeliyiz.

Fabrikaya dönük çalışmamız dönemsel hedefler üzerinden yürüyen bir planlama dâhilinde gerçekleşmelidir. Çalışmamızın yönünü tayin edebilmek için ilk olarak fabrika hakkında bir bilgi havuzu oluşturabilmeliyiz. İşçilerin profilinden patronun siyasal eğilimi ve kimliğine, fabrikanın bölgedeki ve sektördeki konumundan üretim esnasında kullandığı yöntemler ve teknolojisine kadar bir dizi ayrıntıdan oluşturulacak bu havuz bizler için ne kadar dolu olur ve güncellenirse, o ölçüde de hangi dönemde veya durumda nasıl hareket etmemiz gerektiğine dair somut bir fikrimiz olabilir.

Yanı sıra, içerden müdahale imkânı bulunmadığı koşullarda, ilk ilişkilerin, temasın nasıl kurulacağına dair bir planlamayı içermelidir. Bu temas nasıl kurulacaktır? Propaganda-ajitasyon materyallerimizin fabrika önündeki dağıtımıyla mı, işçilerin oturduğu semtlerin tespit edilmesi ve buralara dönük gazete satışının planlanmasıyla mı, işçilerin gittiği kahve veya yöre dernekleri üzerinden mi, sendika veya kitle örgütlerinin imkânları üzerinden mi, sosyal kültürel aktivitelerle mi? Bu çerçevede hangi yol ve yöntemlerin izleneceğine dair bir planlama yapılabilmelidir.

Bu planlamaları mutlaka somut dönemleri kapsayacak bir şekilde yapabilmeli ve buna ilişkin pratiği etkin bir denetime tabi tutabilmeliyiz. Örneğin ilk iki ay içinde şu şu yöntemleri izleyerek ilişki kurmaya çalışacağız diyebilmeli ve bunun hayata geçirilip geçirilmediğini sürekli denetleyebilmeliyiz. Zira bizde sorun, müdahalenin nasıl yapılması gerektiği üzerinden değil ama bunun sistematik bir tarzda uygulanmaması ve yeterince denetlenememesi üzerinden çıkmaktadır. Alınan kararlar ya yeterince hayata geçirilmemekte ya da birkaç denemenin ardından anlamlı bir sonuç elde edilmeyince unutulmaya yüz tutmaktadır.

İçerden müdahale imkânlarımızın olduğu yerler için de benzer dönemsel hedefleri önümüze koyabilmeliyiz. Kaç işçiyle ilişkimiz var, bu ilişkilerin düzeyi ne, fabrikaya ilişkin ne somutlukta bilgimiz var gibi sorunların cevabı üzerinden sürekli yeni hedefler saptayabilmeli, planlamalar yapabilmeliyiz.

Üzerinde önemle durulması gereken bir başka nokta, söz konusu fabrikaya ilişkin müdahaleyi tek başına içerden konumlanan yoldaşımızın veya ilişkimizin bireysel inisiyatifine bırakamayacak oluşumuzdur. Eğer bir fabrikaya bölgemizde veya alan çalışmamızda özel bir önem atfediyorsak, süreçlerine ve fabrikaya dönük müdahaleye ilişkin toplam bir ilgi göstermeli ve yüklenme konusu edebilmeliyiz. Yer yer yapılan işbölümü vb. gerekçelerle buraya dönük planlama ve müdahaleye ilişkin sorumluluklara sahip çıkılmayabilinmektedir.

Fabrikaya dönük hangi taleplerle ve nasıl bir hatla çalışma yürüteceğimize karar verdikten sonra, hangi araçları kullanacağımıza dair de planlama yapabilmeliyiz. Örneğin, dışarıdan

özgün bildirilerle sürekli ve sistematik bir müdahalenin fabrika işçisi üzerindeki etkisi ne olmaktadır? Sınıfın genelini ilgilendiren sorunlara ilişkin müdahalelerimizde nasıl yaklaşıyorlar? Yerel bültenlere ilgileri ne orandadır? Ya da fabrika bültenin çıkarılmasının çalışmaya katkısı ne olabilir? Bu türden sorular çalışmamızın her safhasında kullanacağımız araç ve yöntemlerin sorgulanması ve çeşitlenmesi bakımından sürekli gündemimizde olmalıdır.

Sınıfa dönük sürdüğümüz genel faaliyetin hedef olarak belirlediğimiz fabrikalarda derinleşme amacıyla ilişkisini de güçlü bir tarzda kurabilmeliyiz. Örneğin asgari ücret gibi sınıfın genelini ilgilendiren sorunlara karşı yürüttüğümüz faaliyetin ya da çeşitli vesilelerle gündemleştirdiğimiz kampanya faaliyetlerinin materyallerini, araçlarını bu fabrikalara taşıyabilme çabası rutinin ötesine geçebilmelidir.

Hedeflenen fabrikalara yönlelik müdahaleler, gerek görsellik, gerek çeşitlik, gerekse de kuvveti açısından diğer fabrikalara göre bir farklılık taşıyabilmelidir. Kurum, dernek, platform vb. araçlar üzerinden de hedef işçi kitlesini etkilemeye önem vermeliyiz. Yani çok değişik gündemler ve araçlar üzerinden gerçekleştireceğimiz sürekli ve sistematik bir müdahaleyle onları kuşatmaya çalışmalıyız. Belki kısa vadede bunun etkisi bize yansımayabilir ama yarın bir hareketlilik yaşandığında, bu yüklenmenin somut karşılığı kendisini bir şekilde orta koyacaktır. Burada önemli olan, seçilmiş hedefler üzerine toplam bir yüklenmeyi başarabilmek, sürekli ve sistemli bir faaliyeti örebilme ısrarı ve iradesini sergileyebilmektir.

Bu aynı zamanda içeriden müdahalemizi güçlendirecek ve ona yeni olanaklar sunacak bir etkide bulunacaktır. Sürekli ve sistematik müdahalenin fabrika içinde anti propagandası ya da desteklenmesi üzerinden bir gündem haline gelmesi, işçilerin yaşadıkları sorunları tartışmalarına zemin yaratacaktır. Buradan yakalanacak ilişkiler üzerinden bir ilk komite girişimini başlatma imkânı doğabilecektir.

Sonuç olarak, bugün geldiğimiz aşamada, seçilmiş fabrikalar üzerinde yoğunlaşan sonuç almaya dönük ısrarcı bir müdahaleyi gerçekleştiren ve bu müdahaleyi bölge/alan çalışmalarında toplam bir yüklenmeye konu eden bir faaliyete ihtiyacımız vardır. Bu çalışmada sağlayacağımız başarı bize sınıf çalışmasında derinleşme, sınıf kitleleriyle daha temelli bir birleşme imkânı sunacaktır.

Sınıf eksenli partiye...

(Baştarafı s.23'de)

farklı bir konuma sahiptirler. Bir liselinin okulunun hemen dışı, aynı zamanda onun kimliğini ve kişiliğini bulduğu, olduğu kadarıyla özgüvenine kaynaklık eden doğal çevresidir. Mahalle ya da semtinde yaşanan her gelişme liseliyi de etkilemekte, ister istemez doğrudan ilgi alanına girmektedir..." ***(Liseli Gençlik Çalışmasının Sorunları, Ekim****, Sayı:264, Mart 2010)*

Liseli gençlerin devrimci duyarlılığından bahsettiğimiz yerde, özellikle devrimci geçmişe sahip emekçi semtlerinde yaşayan liselilere daha etkili devrimci müdahalelerde bulunabilmek, onları devrimci politikalarla kazanabilmek de öncelikli hedeflerimizden biri olmalıdır.

"Sınıf eksenli parti!" şiarını güçlendirmek için!

III. Kongre'si ile birlikte partimiz yeni bir aşamaya geçmiştir. Devrimci örgütün güçlendirilmesi vurgusunun yanısıra, sınıf zeminin güçlendirilmesi ve partinin tümüyle sınıf zeminine oturması bir şiar olmaktan çıkartılarak artık gerçekliğe dönüştürülmelidir. Bu açıdan her çalışma alanı eksiklik ve zayıflıklarının üzerine gitmeli, yürütülen faaliyet her açıdan sınıf temelini güçlendirecek bir bakış ve kavrayışla ele alınmalı, semt pratiğimiz de bu gözle irdelenebilmeli ve gereken müdahaleler yapılabilmelidir.

Sınıf eksenli partiye geçiş ve semtlerde çalışma

Küçük-burjuva halkçı devrimciliğin eleştirilip aşılması üzerinden gelişip şekillenen partimiz, siyasal mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren sınıf devrimciliğinde ısrar etti, bu çizgi doğrultusunda sınıf hareketine etkin müdahalede bulunabilmek ve partiyi sınıf içinde var edebilmek çabasına yoğunlaştı. Gelinen yerde çeşitli öznel ve nesnel nedenlerle sınıf içindeki güç ve etkisi açısından hala sınırlılıklar taşısa da, bu yönelimdeki ısrar ve kararlılığını korumakta, III. Kongre'de saptanan "sınıf eksenli partiye geçiş" şiarı ile sınıf içinde kuvvet olabilmek doğrultusunda adımlarını yoğunlaştırmaktadır.

Gelinen aşamada partinin tüm siyasal faaliyeti sınıf zemininde örgütlenmekte, güç ve imkanlarının onda dokuzu sınıf çalışmasında konumlandırılmaktadır. Bugün partinin önündeki en öncelikli görev ise, sınıfla etle tırnak gibi bütünleşebilmek, böylece sınıf içinden çıkan kadrolarla güçlenebilmektir.

Kuşkusuz ki toplum ölçeğinde politik bir kuvvet olması gereken parti, diğer emekçilerin ve ezilen kesimlerin de sınıfın mücadelesinin parçası haline gelmesi için çaba harcamakta, bu bakışaçısıyla gençlik, kamu emekçileri, mühendisler, emekçi semtleri vb. alanlarda da siyasal faaliyet yürütmektedir. Ancak bu, yürütülen çalışmaların yüzünün sınınf çalışmasına dönük olması gerektiği gerçeğini değiştirmemektedir.

Semtlerde çalışma sınıf çalışmasına tabi olmalıdır!

Gazi direnişi ve ardından ,96 1 Mayıs'ı ile birlikte geleneksel sol hareket bir kez daha semtlere yöneldi. Gazi direnişinin kitlesel militan karakteri, zaten sınıf hareketinden uzak olan halkçı akımların özellikle belli emekçi semtlerinde kümelenmesine yolaçtı. Bu süreçte bir dönem için belli bir etki alanı yaratabildiler, belli güçler kazanabildiler. Ancak bir süre sonra semtler bu akımları tüketmeye, bu alanlara egemen yoz atmosfer bizzat kendi güçlerini de esir almaya başladı. Bu gerçeklik bizzat kendi belgelerine yansıdı.

Komünistler, Gazi direnişinin kitleleri sarsan olumlu etkisine rağmen, stratejik bakışlarından ödün vermediler, varoşlara yönelen cereyana kapılmadılar. Yükselen semt hareketliliğinin gelip geçici olduğu, bu yönelimin nasıl bir savrulmaya yol açacağı konusunda açık bir bilinçle hareket ettiler. Yaşanan süreç bunun doğruluğunu tüm açıklığıyla ortaya koymuş bulunuyor.

Komünistler, siyasal çalışmada sınıf zeminini esas almakla birlikte emekçi semtlerinde de etkin bir çalışma yürüttüler. Ancak, kendi ekseninde, kendi gündemleriyle yürütülen bir semt çalışmasının karşısında durdular. Semtin bozucu etkilerine, kendi zeminine çeken çalışma tarzı tehlikesine sürekli işaret ettiler, bu konuda ortaya çıkan zayıflıklara zamanında müdahale ettiler. Özellikle III. Kongre'yle birlikte tüm çalışma alanları bu açıdan bir kez daha ele alındı. Bugün gelinen yerde semt çalışmalarında bu yönde belirgin bir zaafiyet yaşanmamakla birlikte, kimi çalışma alanlarımızda yürütülen semt faaliyetinin yine de gözden geçirilmesi, sınıf çalışmasına tabi hale getirilmesi, hedef ve yönelimleri açısından daha net belirlemeler yapılması ihtiyacı kuşkusuz ki vardır.

Bugün sorunumuz, işçi-emekçi semtlerindeki siyasal çalışmanın başarılı bir biçimde sınıf çalışmamızın ihtiyaçları ekseninde örgütlenebilmesidir. Tüm çalışmanın sınıf

çalışmasına tabi olması, faaliyetin sınıfın sorun ve gündemleri ekseninde ve sınıf çalışmasının organik uzantısı olarak ele alınabilmesidir. Sınıf eksenli çalışmamızın çok yönlü olarak güçlendirilmesi bakışı, kavrayışı ve planlaması içerisinde hareket edilebilmesidir.

Kendi içinde bir semt çalışmasının sınırlıkları ve darlıkları yeterince açıktır. Üretim alanlarından kopuk olması, somut olarak sermaye ile karşı karşıya gelişin yaşanmaması, yaşam alanı olması vb. nedenlerden kaynaklıdır bu. Ayrıca geleneksel sol hareketin çalışma tarzının tüm alışkanlıkları ve bozucu etkileri de yürütülen çalışmayı zorlaştıran etmenlerden biridir.

Semtlerde sınıf eksenli bir çalışma yürütmek, öncelikli olarak, semtin kendi dar gündemlerinin değil, sınıfın gündemlerinin işçi ve emekçilerin yaşam alanları olan semtlere taşınması anlamına gelmektedir. Siyasal sınıf çalışmasının gündemlerini (bugün için asgari ücret, metal TİS'leri, sermayenin diğer kapsamlı saldırıları, torba yasası vb.) emekçilere taşımak, bu temelde fabrika ilişkilerini açığa çıkarmak, sağlanan temaslar üzerinden farklı işyerleri ve fabrikalara ulaşmaktan bahsediyoruz.

Öte yandan, sektörel çalışmaların yakın semtlerde yürütülecek çalışma ile ilişkisini kurmak, bu çalışmayı yaşam alanlarından sağlanacak bağlar ile güçlendirmek olanaklıdır. Tersane işçilerinin yoğun olarak yaşadığı semtlere tersane işçilerinin gündemlerini taşıyarak tersane çalışmasını güçlendirmek, ya da bir alanda hedef olarak belirlenen bir sektörde çalışan işçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlere yönelmek üzerinden işçilerle ilişkiler kurmak olanaklıdır. Ancak döne döne vurgulamak istediğimiz, tüm faaliyetin sınıf çalışmasının ihtiyaçlarına, gündemlerine vb. göre şekillenmesi gerektiğidir.

Yine, çalışma yürüttüğümüz alanda kurumlarımız ya da içinde faaliyet yürütüğümüz kitle örgütleri var ise, yaklaşımımız aynı temelde olmalıdır. Ağırlıklı olarak sınıfın gündemleri faaliyetin temel konusu yapılmalı, işçi komisyonları vb. özel örgütlülüklerle bu alanda yoğunlaşmanın zeminleri yaratılmalıdır. Semt çalışmasını sınıf çalışmasına tabi bir bakışla ele aldığımızda, hem sınıf ile bağların, müdahale zeminlerinin güçlenmesi sağlanacak, hem de söz konusu semtlerde yürütülen siyasal faaliyetin kısırlığını aşmak olanaklı olacaktır.

Özellikle sol siyasal güçlerin çalışma yürüttüğü alanlarda semtin kendi gündemleri (yozlaşma, uyuşturucu, ulaşım, anti-faşist mücadele vb.) öne çıkabilmektedir. Elbette bu gündemlere ilgisiz kalamayız. Bu gündemlere kendi sınırları içerisinde gereken ilgiyi gösterilebilmeli, fakat bu hiç bir biçimde çalışmamızın temel yöneliminde bir dikkat kaymasına yol açmamalı, onu güçlendirecek bir tarzda ele alınabilmelidir.

Semtlerde özel yüklenme alanı: Liseler

Lise çalışması partinin temel çalışma alanlarından biri olarak tanımlanmaktadır. Liselilerin hem taşıdığı devrimci potansiyel, hem de sınıf çalışmasının rezervleri olması açısından, bu çalışmanın taşıdığı öneme parti basınında sıklıkla işaret edilmektedir. Bölge çalışmalarının bu alana yönelik özel bir yoğunlaşma içine girmeleri gerektiği üzerinde döne döne durulmaktadır.

Geçtiğimiz dönem adımları atılan liseli birlikleri, liselilerin devrimci duyarlılığına seslenebilen devrimci ajitasyon-propaganda, devrimci eylem ve örgütlenmenin bir aracı olarak gündeme getirilmiş bulunmaktadır. Ancak, bu alandaki çalışmanın önemine ilişkin tüm vurgular ve eleştirilere rağmen, bu alanda halihazırda alınan mesafenin sınırlılığı bir gerçektir.

Bugün tüm çalışma alanlarında, başta meslek liseleri olmak üzere hedeflenmiş liselere dönük faaliyetin yanı sıra liseli gençlerin yaşam alanlarından da kuşatılması bir ihtiyaçtır: "*Öncelikle ve özellikle işçi ve emekçi çocuklarının okudukları liseler, bulundukları yereldeki toplumsal yaşamın doğrudan bir parçasıdırlar. Bu bakımdan, özellikle taşra kentlere doğru gidildikçe, kendine özgü bir yaşam alanı oluşturan üniversitelerden oldukça*

(Devamı s.21'de)

Kitle çalışmamızın bazı sorunları

Yıllardır sınıf kitlelerine yönelik devrimci bir siyasal faaliyet yürütüyoruz. Bu faaliyet sonucu partimiz sınıf çalışmasında önemli bir mesafe katedip anlamlı bir birikim yaratmış bulunuyor. Ancak henüz sınıf kitleleri içinde istenilen düzeyde bir güç olmayı başarabilmiş de değiliz. Bu nedenle, yıllara dayanan bu emeğe, çok yönlü çabaya, soluksuz ve enerjik faaliyete rağmen istenilen düzeyde maddi bir gücün yaratılamamasına yol açan zaaf ve zayıflıkların ne olduğu sorusu haklı olarak saflarımızda değişik yönleriyle tartışılıyor.

Bu soruna açıklık getirmek her şeyden önce kendi pratiğimizin ve deneyimlerimizin somut olarak irdelenmesini, bundan gerekli sonuçların çıkarılmasını gerektirmektedir. Bu yapılmadan ileriye doğru güçlendirici adımların atılması kolay olmayacaktır.

Her devrimci öznenin dayandığı bir ideolojik çizgi ve bu çizginin maddi-toplumsal bir temeli vardır. Siyasal mücadelede devrimci rolünü oynayabilmenin en temel koşullu kendi maddi-toplumsal temeline oturarak somut bir güç haline gelebilmeyi başarmaktır. Sınıf kitleleriyle kalıcı bağlar kurarak maddi bir güç olmayı başarmadan sınıf mücadelesinde bir taraf olarak kendi rolümüzü oynayabilmemiz olanaklı değildir. Bu ise sınıf kitlelerine güven veren, böylece onların somut desteğini kazanan bir çizgi ve devrimci pratik ölçüsünde sağlanabilir.

Sınıf ve emekçi kitlelere güven vermek ise tek başına dışardan seslenmekle başarılamaz. Her olay, gelişme ve gündem üzerinden sınıf ve emekçi kitlelere sistemli ve hedefli bir biçimde seslenmek elbette devrimci siyasal faaliyetin önemli gereklerinden biridir. Bunu sistemli ve sürekli bir tarzda yapamayan bir devrimci parti sınıf ve emekçileri kendi politikalarına kazanmayı başaramaz. Ama bu tek başına sınıf kitlelerini kazanmak için yeterli değildir. Esas olan, bu faaliyeti örgütlenme ve harekete geçirme çabası ile birleştirebilmektir.

Elbette sınıf çalışması alanında aldığımız önemli bir mesafe var. Partimiz siyasal mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren tüm dikkatini sınıf hareketine yöneltti. Tüm güç ve imkanlarını sınıf hareketini devrimcileştirme çabasına hasretti. Giderek sınıf kitleleri içinde bilinir tanınır hale geldi. Fabrika temelli sınıf çalışmasında önemli birikimler yarattı, sektörel açıdan anlamlı adımlar attı. Ama tüm bu kazanımlara rağmen sınıfın öncülerini saflarında toplama ve sınıf kitleleri içinde etkisini yayma bakımından yine de sınırlı kaldı.

Bu tabloya yol açan etkenleri irdeleme ve belli sonuçlar çıkarmanın faaliyetimiz geleceği bakımından taşıdığı önem yeterince açıktır.

Bunlardan birincisi, devrimci siyasal faaliyette araç-amaç ilişkisinin doğru kurulabilmesidir. Araçların amaca hizmet eden bir tarzda kullanılması esastır. Oysa araçların kullanımı zaman zaman amaç haline gelebilmekte, faaliyetin başarısı da buradan ölçülebilmektedir. Elbette bu partinin siyasal faaliyet kapasitesinin göstergelerinden biridir, fakat politik-örgütsel faaliyetinin başarısının temel göstergesi asla olamaz.

Tek yanlı bir bakışın ifadesi olan böyle bir pratik, faaliyetimizin esasının gözden kaçırılması, temel hedeflerde yoğunlaşma ve derinleşmede zayıflama, güçlerimizin enerji ve zamanının büyük ölçüde bu araçların kullanımı içinde tüketilmesidir. Aynı zamanda güçlerimizin temel alanlarda yoğunlaşmasının, asli görev ve sorumluluklarının gereklerini yerine getirmesinin en büyük engelidir. Siyasal sınıf faaliyetimizin çok yönlü görev ve sorumluluklarına uygun bir planlama ve görevlendirmenin yapılamaması, bunun sonucu olarak güçlerimizin enerji ve emeklerinin heba edilmesidir. Çoğu zaman güçlerimiz çok sayıda metaryal kullanmanın boğuculuğu içinde kaybolmaktadır. Böyle bir tarz hem güçlerimizin çalışmamızın temel hedefleri doğrultusunda konumlandırılması ve harekete geçirilmesini zora sokmakta hem de yürütülen faaliyetin sonuçlarını toparlamada verimsizliğe yolaçmaktadır.

Kuşkusuz devrimci siyasal çalışmada çok değişik araçların kullanılması önemlidir. Çalışmanın bu yönü zenginleştirip

güçlendirilmelidir. Zira sınıf kitleleriyle yüzyüze gelmenin en dolayısız araçlarıdır bunlar. Bir parti adını ve amblemini, amaç ve hedeflerini, şiarlarını ve çağrılarını bu araçları en etkin ve yaygın biçimde kullanarak kitlelere iletebilir. Ancak bu yönlü bir faaliyetin yaratacağı politik etkinin sınırları bellidir. Siyasal faaliyetin başarısını bu araçların hangi yaygınlık ve zenginlikte kullanıldığıyla ölçmeye kalkmak bir darlığın göstergesi sayılmalıdır. Aslolan sınıfın öncüleriyle ve sınıf kitleleriyle kurulan somut bağlardır, bu bağların kalıcılığıdır. Dolayısıyla, propaganda-ajitasyon araçlarının sınıf ve emekçi kitlelere ulaştırılması üzerinden sağlanan imkanların sınıf kitleleriyle somut ve kalıcı bağların kurulması yönünde değerlendirilmesi gerekmektedir. Böyle bir faaliyetin yarattığı zemin ve imkanlar kalıcı kitle bağlarını geliştirmeye hizmet ettiği ölçüde işlevini yerine getirebilir. Siyasal faaliyette başarının asıl göstergesi budur.

Sınıfa yönelik faaliyette aldığımız mesafeye rağmen emekçi kitlelerle kalıcı bağlar kurma en zayıf kaldığımız alan durumunda. Sürdürdüğümüz ilişkiler yer yer yüzeysel ve gevşek ilişkiler olarak kalabiliyor. Sürekli, sistemli ve ısrarlı bir ilişki tarzı geliştiremiyoruz. Böyle bir tarz ile sınıf kitlelerine güven vermek ve kazanmak mümkün değildir. Bırakalım bir eylem, direniş, etkinlik ya da gösteri anında ilişki kurduğumuz güçlerle düzenli bir ilişki sürdürebilmeyi, hedefli olarak yöneldiğimiz fabrika ve sektörlerde faaliyetimiz sonucu etkilediğimiz sınıf güçlerini bile tanımlı ilişkiler haline getirmekte zorlanıyoruz. Oysa çok yönlü bir emek ve çabanın sonucu olarak bağ kurduğumuz her ilişkiyi kalıcı hale getirecek bir zemin yaratılmadıkça nicelik planında büyümek mümkün değildir. Kendi dar sınırlarına kapanmayan, sınıf kitlelerinin yaşam alanlarına her açıdan nüfuz eden, işçi kitlelerini örgütlemede ısrarcı ve koparıcı tarzı hakim kılan siyasal-örgütsel bir pratik sınıf kitlelerinin güvenini kazanabilir ancak.

Bugün işçiler sermayenin saldırılarına karşı hareketlilik içindeler. Sürekli sendikalaşma girişimleri, ücret ve hak gasplarına karşı eylem ve direnişler patlak veriyor. Sınıfın genç güçleri kendiliğinden mücadele ve örgütlenme arayışı içine giriyorlar. Sendikal bürokrasinin ihanetçi anlayış ve pratiğine rağmen örgütlenmek için döne döne öne çıkıyorlar. Böyle bir dönemde bu eğilimi doğru kanallara yöneltmek, eğitip örgütlemek daha atak, enerjik ve inisiyatifli bir çabayı gerekmektedir. Mücadeleye yönelen sınıf kesimlerine ulaşmanın yol, yöntem ve araçlarını bulmalı, bu konudaki engelleri aşmak için etkin bir çaba içinde olmalıyız.

Bir diğer sorun, organizasyon ve planlama yeteneğinin geliştirilmesi, faaliyetin politik çerçevesinin doğru kurgulanması ve uygulanmasıdır. Politik kimliğimizi sabırla, ısrarla ve yaratıcı bir örgütçü sınıf kimliğiyle birleştirmek, yeni dönemi kazanmada vazgeçilmezdir.

Örgütçü kimlik, siyasal gelişmeleri doğru ve zamanında değerlendirebilmek, olayların ve gelişmelerin açığa çıkardığı görev ve sorumlulukları isabetle saptayarak gereklerini yerine getirebilmek demektir. Siyasal faaliyette ayrıntılara hakim olmaktır. Gündelik gelişmelerin karmaşıklığı içinde yönünü yitirmeden adım adım faaliyeti temel stratejik hedefler doğrultusunda büyütüp güçlendirmeyi başarabilmektir. Planlanan bir faaliyette ortaya çıkan her sorun ve aksaklığı zamanında görüp müdahale edebilmektir. Bunun için faaliyetin adım adım izlenmesi, değerlendirilmesi ve denetlenmesidir. O ana kadar ortaya çıkmış sonuçların gözden geçirilmesi, eksikliklerinin zamanında saptanıp üzerine gidilmesidir. Ya da planlanan faaliyetin yeni gelişmeler ışığında tekrar ele alınması ve gerekli değişikliklerin hızla gerçekleştirilmesidir.

Buradan bakıldığında, siyasal-örgütsel yaşamımızdaki kimi davranış örnekleri kabul edilemezdir. Planlı ya da rutin işlerimizin aksaması karşısında sergilenen arkadan seyretme tutumu buna bir örnektir. Örgütlemenin en temel araçlarının -yayınlar gibi- amaca uygun kullanılmaması ya da düzensiz olarak kullanması bir başka örnektir. Bu ve benzeri davranışlar karşısısında kimi zaman edilgen bir tutum sergilenebilmektedir. Oysa bu davranışlara yol açan anlayışın ve bu anlayıştan beslenen pratiğin karşısına kararlılıkla dikilmek gerekmektedir. Yaşanan her aksama, görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinde gösterilen her zayıflık ve yetersizlik eleştirel dönüştürücü bir müdahaleye konu edilebilmelidir. Ancak o zaman partili kimlik ve bilinç sağlam bir temele oturtulabilir.

Soruşturma ve ceza terörüne karşı direniş bayrağı yükseltilmelidir!

Soruşturma ve ceza terörü sermayenin üniversitelerde en güçlü silahı durumunda. Düşüncesini ifade eden, hakkını arayan, sorgulamaya başlayan "sakıncalı" ilan ediliyor. Sermayenin kaleleri haline gelen üniversitelerde, onun ihtiyaçları doğrultusunda bilim ve teknoloji üretiliyor ve düzene uygun kafalar yetiştiriliyor. Bu tahakkümü kabul etmeyenler ise hedef tahtasına çakılıyor.

Sermaye yıllardır gençliğe yönelik sistematik saldırı politikaları üretiyor. Yaz döneminin sonuyla birlikte ise üniversitelere dönük bir yoğunlaşma göze çarpıyor. Erdoğan'ın rektörleri çalışma ofisine topladığı, üniversitelere ve YÖK'e dair değişim projesini aktardığı toplantı da, sözde "değişim"i değil, sermayenin ihtiyaçlarını karşılamayı hedefliyor. Üniversiteler sermayenin arka bahçesine çevrilirken suskunluğun hakim olması isteniyor. Toplantının gerçekleştiği sırada öğrencilere "orantısız" polis terörü uygulanıyor.

Üniversitelerde sermaye eksenli dönüşüme karşı mücadele eden öğrenciler soruşturma ve ceza terörü ile yüzyüze kalıyorlar. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı savunulduğu için, üniversite-sermaye işbirliğinin son bulması istendiği için, emperyalist savaşlara ve işgale hayır dendiği için, Kürt halkının mücadelesi sahiplenildiği için, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesinin sesi üniversitelere taşındığı için, kapitalizmin geleceksizliğine karşı devrim ve sosyalizm davası sahiplenildiği için soruşturmalar açılıyor, öğrenciler üniversitelerden uzaklaştırılıyor.

Soruşturma ve cezaların bilançosu ortada. Her sene onlarca öğrencinin eğitim hakkı gaspediliyor. Saldırının temel hedefi devrimci siyasal faaliyeti engellemek olduğu için üniversitede bulunmaları bile engelleniyor. Bu noktada soruşturma ve ceza terörüne karşı mücadelede üniversite kapıları önünde başlatılacak direnişler önemli bir yerde duruyor.

Üniversite kapısının önünde direnmek, devrimci siyasal faaliyeti her koşulda devam ettirme iradesini koymak demektir. *"Soruşturabilirsiniz, üniversiteden uzaklaştırabilirsiniz ama mücadeleden asla vazgeçiremezsiniz!"* kararlılığının pratik karşılığıdır. Saldırının yoğunlaştığı üniversitelerde ortaya koyduğumuz direniş örnekleri öğrenci gençlik mücadelesini geliştirme doğrultusunda iradi bir tutumdur. Ne yazık ki gençlik hareketi içerisindeki birçok özne tarafından bu direnişler anlaşılamamaktadır. Öğrencileri sindirmek için en başta devrimci ve ilerici öğrenciler susturulmaya çalışılıyor. Direniş üzerinden cevap üretmek, susturup sindirme saldırısını püskürtme iddiasıdır.

Bu iddianın hayat bulması için saldırıya maruz kalan sınırlı sayıda insanın direniş yürütmesi önemli bir adım olmlakla birlikte yeterli değildir. Saldırının püskürtülebilmesi için birleşik mücadele yakıcı bir ihtiyaçtır. Zira saldırı gençlik mücadelesinin toplamına dönüktür. Gençlik hareketini ileriye taşıma iddiası taşıyan her gençlik örgütlenmesinin bu sorumlulukla yaklaşması gerekmektedir.

Ancak sürece bu sorumlulukla yaklaşılmamış, soruşturma ve ceza terörü karşısında bir kez daha olumsuz bir tablo ortaya çıkmıştır. Bu, gençliğin karşı karşıya kaldığı birçok saldırı sürecinden, gençlik mücadelesinin birçok gündeminden yabancı olmadığımız bir tablodur.

Biz elbette gençlik hareketinin verili gerçekliğinin bilincindeyiz. Ama bir gerçekliğin bilincinde olmak ile onu kanıksamak iki ayrı şeydir. Devrimcilik, gerçekliği gözetmek fakat onu aşma iradi çabasını göstermektir. Yapılmayan budur.

Tartıştığımız sorun üzerinden bir kez daha altını çizmek istiyoruz. Üniversitelerde devrimci siyasal faaliyeti sürdürebilmek için çözülmesi gereken en öncelikle sorun soruşturma ve ceza saldırısını püskürtmektir. Sermayenin saldırılarına karşı hak alıcı bir mücadelenin örülebilmesi, birleşik ve militan bir hareketin geliştirilebilmesi için bu alanda yürütülecek mücadele büyük bir önem taşımaktadır. Devrimcilik iddiası taşıyan tüm güçler sürece bu sorumlulukla yaklaşmak durumundadırlar.

Genç Komünistler

Devrimci mirasın gücüyle liseli gençliği kazanmaya!

Liseli genç komünistler olarak, devrim ve sosyalizm mücadelesinin biriktirdiği mirasın bu topraklardaki temsilcileriyiz. Mücadelemizi üzerinde yükselttiğimiz bu miras bizlere birçok sorumluluk yüklüyor. Yıllardır liseli genç komünistler olarak bu sorumlulukla hareket etmeye çalıştık. Ortaya koyduğumuz yeni iddia ile birlikte güne daha fazla yüklenmeyi, liseli gençlikle daha güçlü bağlar kurarak onları devrim mücadelesine çekmeyi hedefliyoruz.

Sermaye düzeninin katlettiği iki yiğit devrimcinin mücadelede ölümsüzleştikleri ayları geride bıraktık. Kavgamızda ölümsüzleşen Erdal Eren ve Alaattin Karadağ ile birlikte yitirdiğimiz tüm devrimcileri mücadelemizde yaşatmak için tüm çabamızı ortaya koymalıyız. Nedir bu çaba? Örgütlü devrimci mücadelede ısrarlı bir şekilde yol yürümektir. Yolumuza çıkabilecek her türlü engelin, zorun üstesinden gelme iradesini gösterebilmektir. Bu bakışla hareket etmeye çalışan liseli genç komünistler için Alaattin Karadağ'ı ve Erdal Eren'i anmak katlediliş yıldönümlerinde seremoni yapmak değildir. Elbette yoldaşlarımızı anarak mücadeleye kattıklarını bir kez daha öne çıkarttık. Ama bizler için onları gerçek anlamıyla yaşatmak, mücadeleye sıkı sıkıya bağlanmaktır.

Zor bir dönemden geçtiğimiz söylüyoruz. Zorluk, baskı ve şiddetin boyutlarından çok sınıf hareketinin, gençlik mücadelesinin, toplumsal muhalefetin bugünkü seyrinden kaynaklanıyor. Canlı politik bir atmosferden, ivmelenen mücadeleden henüz sözedemiyoruz. Yılları bulan durgunluk dönemlerinden geçtik. Partimiz, zorlu dönemlerden geçerek, sarp yolları aşarak, hala da aşmaya çalışarak kendini şekillendirdi/şekillendiriyor. Partimizin ortaya çıkarttığı kadrolar da bu şekillenmenin ürünüdürler. Yitirdiğimiz yoldaşlarımıza baktığımızda, zor dönemde çelikleşmiş devrimcilerin bizlere nasıl bir miras bıraktıklarını görmekteyiz. Partimiz devrim ve sosyalizm mücadelesinde Habip, Ümit, Hatice ve Alaattin gibi komünist devrimciler yetiştirmiştir.

19 Kasım 2009'de katledilen yoldaşımız Alaattin'in yaşamı bizlere ışık tutuyor. Genç yaşlarda saflarımızda yer almış bu "kökten Ekimci"nin devrimci, direnişçi ve örgütlü kimliğinden öğreneceğimiz çok şey var. Liseli genç komünistler olarak ortaya koyduğumuz iddia, yoldaşlarımızın yaşamlarını, partimizin süreçlerini ve ortaya koyduğu hedefleri incelemeyi gerektiriyor. Her birimiz kendi payımıza dersler çıkartmalı, kendimizi değiştirip dönüştürmeliyiz. Bunu başardığımızda, partili yaşamı içselleştirdiğimizde partimiz de güçlenecektir.

13 Aralık 1980'de 12 Eylül'ün zindanlarında katledilen Erdal Eren'in yaşamı da mücadelemize ışık tutuyor. 17 yaşında liseli bir devrimci olan Erdal Eren'in, darağacında boynuna ilmek geçirilirken haykırdıklarıyla kocaman bir derstir. Bu dersi en iyi şekilde okumasını ve okutmasını bilmeliyiz. Bugün devrimci mücadeleye sırtını dönenler Erdal Eren'e sarılmaktadırlar, tıpkı Denizler'e, Mahirler'e sarıldıkları gibi... Çünkü liseli gençliğin devrimci mücadeleye ve bu mücadelede bedeller ödeyen devrimcilere duydukları sempatiyi bilmektedirler. Bu yiğit devrimcilerin canları pahasına büyütmeye çalıştıkları devrimci mücadeleye sırtını çevirenler bu değerleri istismar etmektedirler. Bu noktada omuzlarımızdaki sorumluluğu bir kez daha görmeli, devrimci değerler üzerinde tepinilmesine izin vermemeliyiz.

Devrimci mirasımızdan aldığımız güçle, liseli gençliği düzenin girdabından çekip almalı, yeni bir yaşam alternatifiyle kuşatmalıyız. Liseli gençliğe bu devrimcilerin ne uğruna bedel ödekilerini doğru kavratabilmeliyiz.

Bugüne kadar ortaya konan mücadelelerle, ödenen bedellerle kızıllaşan devrim bayrağının ellerimizde olduğunu söyledik, söylemeye devam ediyoruz. Bu iddiamızı güçlendirerek kızıl bayrağımızı daha yükseklere taşıyacağız.

Liseli Genç Komünistler

İstanbul-Esenyurt'ta parti faaliyetlerinden...

Devrim ve sosyalizm yürüyüşümüz sürüyor!

Emperyalist-kapitalist dünya sistemi çok yönlü bir kriz içerisinde işçi ve emekçilere dönük saldırısını artırmış bulunuyor. Tek tek dev şirketlerin yanısıra ülke ekonomilerinin çöktüğü bir süreç yaşanıyor. Bu süreç aynı zamanda dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırının zemini oluyor. İşçi sınıfının kazanılmış hakları gaspediliyor, ağır sosyal yıkım paketleri emperyalist merkezlerde devreye sokulmaya çalışılıyor. İşçi ve emekçilere kölece çalışma ve yaşam koşulları dayatılırken, gençliğe başta eğitim hakkının gaspı olmak üzere birçok saldırı dayatılıyor.

Emperyalizme göbekten bağımlı Türk sermaye devleti de bu saldırılara paralel olarak Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine dönük saldırılarını pervasızlaştırmış bulunuyor. Sermaye partileri hummalı bir çalışma ile meclisten yeni saldırı yasaları geçirmeye çalışıyor. Elde kalan kırıntı düzeyinde hakları da nasıl ortadan kaldıracağının hesabını yapıyorlar. Sermaye devletinin attığı bu adımları yoğunlaşan baskı ve zorbalık izliyor. İşçi sınıfı ile emekçilerin ve ezilen halkların kitlesel öfkesini baskı ve zor yoluyla dizginlemeye, saldırılara karşı gelişebilecek hareketlenmenin önüne bugünden geçmeye çalışıyorlar. Bölge halklarına karşı "Füze kalkanı projesi" adı altında ülke topraklarını emperyalizmin saldırı üssü haline getiriyorlar.

Başta Avrupa işçi sınıfı ve emekçileri olmak üzere birçok ülkede emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarına karşı öfke açığa çıkıyor. Fransa, Yunanistan, İtalya gibi ülkelerde genel grevler yaşanıyor, gençlik alanlarda dişe diş mücadelelerle gelecek özlemini haykırıyor. Ülkemizde de bugün için halen sınırlı da olsa işçi ve emekçiler saldırılara karşı direniyor, işgaller gerçekleştiriyor. Saldırılar karşısında

örgütlenme eğilimi artarken, eylemli süreçler yaygınlaşıyor. Yeni ve güçlü bir mücadele dönemi içten içe mayalanıyor. İnsanlığın tek ve gerçek kurtuluş yolu olan sosyalizm ihtiyacı kendini yakıcı bir biçimde hissettiriyor.

Çağımız proleter devrimler çağı. 93 yıl önce buzu kıran ve yolu açan Ekim Devrimi bu çağın taşlarını döşemiş, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına kurtuluşun yolunu göstermişti. Proletaryanın bu şanlı eylemi halen yolumuzu aydınlatmaya ve geleceğin aydınlık günlerini müjdelemeye devam ediyor. Ekim Devrimi yüreklerimizde ve bilincimizde yaşıyor, kapitalizmin karanlığına karşı tüm ihtişamıyla çevresini aydınlatıyor.

Esenyurt'tan komünistler olarak içerisinden geçtiğimiz tarihi evrenin öneminin ve dönemin omuzlarımıza yüklediği sorumluluğun bilinciyle hareket ediyor, görevlerimize bu gözle bakıyoruz. Enternasyonal proletaryanın bu topraklardaki temsilcisi olan partimiz

TKİP'yi bölgemizde güçlendirmeye, işçi sınıfı ile partimizin devrimci temellerde birliğini geliştirmeye yönelik yoğun bir çabi içerisindeyiz. Partimizin III. Kongresi'nin önümüze koyduğu "Sınıf eksenli partiye geçiş" hedefini bölgemizde ete-kemiğe büründürmeye çalışıyoruz. Tüm planlamalarımızı bu çerçevede yapıyor, adımlarımızı buna göre atıyoruz.
Bu sürecin tayin edici halkalarından birisi olarak illegal-ihtilalci yeraltı örgütümüzü güçlendirmeye, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle bu zemin üzerinden kaynaşmaya çalışıyoruz. Partimizin özgür sesini bölgemize taşıyor, illegal araçlarla işçi ve emekçilere seslenmeye devam ediyoruz.

Süreç içerisinde ***"Ekim Devrimi 93., Yeni Ekimlerin Partisi 12. yılında!/Sosyalizm Kazanacak!", "İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!", "Sınıfın ve devrimin partisi TKİP 12. yılında!", "Alaattin Karadağ kavgamızda yaşıyor!"*** şiarlı ve TKİP imzalı afişlerimizi bölgemizde birçok noktaya taşıdık. Hemen ardından ülke topraklarının "Füze Savunma Kalkanı" adı altında emperyalizmin saldırı üssü haline getirilmek istenmesine karşı, Esenyurt'lu işçi ve emekçilere ***"Füze Savunma Kalkanı Projesi halklara karşı işlenen bir suçtur! Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele saflarına!"*** başlıklı, TKİP İstanbul İl Komitesi imzalı bildirilerimizle seslendik.

İstanbul'un en önemli sanayi havzalarından biri olan Esenyurt bölgesinde, devrim yürüyüşümüzün bir parçası olarak yürüttüğümüz devrimci-illegal faaliyetimizi daha da güçlendirerek sürdüreceğiz.

Esenyurt'tan Komünistler

İstanbul-Küçükçekmece'de parti faaliyetlerinden...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Emperyalist barbalığın ve kapitalist sömürünün dizginlerinden boşaldığı bir süreçten geçiyoruz. Yaşadığı küresel krizi bahane eden kapitalistler krizin yükünden kurtulabilmek için faturayı işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Dünyanın her köşesinde işçi ve emekçilere karşı başlatılan saldırı ve bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin direnişleri devam ediyor. Avrupa'dan Amerika'ya, Asya'dan Afrika'ya dünyanın dört bir yanında grevlerle, işgallerle, eylemlerle bu saldırılara yanıt veriliyor. Emekçiler, kendilerine açlık yoksulluk ve sömürüden başka bir şey veremeyen kapitalist sistemi sorguluyor ve yeni arayışlar içerisine giriyorlar.

Bu topraklarda da ağır saldırılarla karşı karşıya kalan emekçiler, işgal, grev ve direnişlerle saldırılara boyun eğmeyeceklerin ilan ediyorlar. İşçi sınıfına saldırıların bu kadar yoğunlaştığı, kapitalist sistemin ayakta kalabilmek için bütün yol ve yöntemleri kullandığı bir süreçte, iki anlamlı olayı, Rus proletaryasının dünya işçi sınıfına armağanı olan

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 93. yılı ile Ekim Devrimi'nin bu topraklardaki tek gerçek temsilcisi olan partimiz TKİP'nin 12. yılını birarada kutluyoruz. İnsanlığın bu köhnemiş sömürü düzeninden kurtuluşa her şeyden daha fazla ihtiyaç duyduğu böylesi bir süreçte, biz komünistler de bölgemizde yürüttüğümüz çalışmalarla işçileri ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz.

Bu kapsamda Ekim devriminin 93. ve partimizin 12. yılı vesilesiyle hazırlanan; ***"Ekim Devrimi 93., Yeni Ekimlerin Partisi 12. Yılında! / Sosyalizm kazanacak!"***, ***"Sınıfın ve Devrimin Partisi TKİP 12. Yılında!"***, ***"İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!"*** şiarlı parti afişlerini yaygınca kullandık. Yine geçtiğimiz yıl partimizin sesini işçi ve emekçilere taşırken sermayenin bekçi köpekleri tarafından haince katledilen yiğit yoldaşımız **Alaattin Karadağ** yoldaşın ölümsüzlüğünü haykıran parti afişimizi de bölgemizde kullandık.

Afiş faaliyetimiz dışında yakın zamanda emperyalist barbarların savaş ve suç örgütü olan NATO'nun üye ülkeleri korumak adı altında dünya halklarına karşı genişlettiği saldırı projesi olan "Füze Savunma Kalkanı"nı teşhir eden, emperyalist barbarlara ve bu topraklardaki işbirlikçilerine karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran TKİP İl Komitesi bildirisini yaygınca kullandık.

Gelişen gündemlerle beraber işçi ve emekçileri parti saflarında sosyalizm mücadelesine omuz vermeye çağırmaya devam edeceğiz.

Küçükçekmece'den Komünistler

Ankara'da parti çalışmalarından...

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Ankara'dan komünistler olarak partimizin özgür sesini işçi sınıfına ve emekçi kitlelere kesintisiz bir şekilde taşımaya devam ediyoruz. Çeşitli gündemler üzerinden şekillenen devrimci yeraltı çalışmamız yüksek bir tempoda ilerliyor.

Bu çerçevede son olarak partimizin 12. yılını ve büyük Ekim Devriminin 93. yıl dönümünü selamlayan afişlerimizi Ankara'nın sanayi bölgelerine ve çeşitli semtlerine yaygın şekilde yaptık. Yine geçtiğimiz yıl polis tarafından alçakça katledilen Alaattin yoldaşın selamlandığı afişleri de aynı dönem içerisinde sanayi bölgelerine ve emekçi semtlerine taşıdık.

"Sınıfın ve devrimin partisi TKİP 12. yılında!/ TKİP", "Ekim Devrimi 93, Yeni Ekimler'in Partisi 12. yılında! Sosyalizm kazanacak!/TKİP", "Alaattin Karadağ kavgamızda yaşıyor!/TKİP", "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!/TKİP" şiar ve imzalı afişlerimizi birçok fabrika ve sanayi havzasının güzergâhı olan İstanbul Yolu'na, Sincan Organize Sanayi Bölgesi güzergâhına, Sincan merkeze, Mamak ve Batıkent gibi emekçi semtlerine yaygın bir şekilde yaptık. Elikanlı sermaye devletinin görevlileri özellikle sanayi güzergâhlarına yaptığımız afişlere azgınca saldırdılar. Afişlerimiz ya aynı gün ya da bir gün sonra kapatıldı. Korktukça saldırganlığı artan çürümüş düzenin bekçileri illegal devrimci çalışmamıza yönelik tahammülsüzlüklerini afişlerimizi yırtarak ve afişlerin olduğu duvarları boyayarak bir kez daha göstermiş oldular.

Bu saldırılara rağmen Ekim Devrimi ve Parti'mizin 12. yılı ile ilgili parti afişleri kentin birçok bölgesinde emekçileri selamlıyor. Yanısıra ***"Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!"*** şiarlı afişlerimiz de Ankara'nın sokaklarında katil sürüsünün yüreğine korku salmaya devam ediyor.

Ankara'dan Komünistler

yönetici merkezi ve bölgeler kampanyayı akılcı biçimde planlamalıdırlar. Öncelikli yoğunlaşma bölgeleri isabetli seçilmeli, gerekiyorsa buralara kadro aktarılarak daha özel bir çaba içine girilmelidir. Merkezi gece çalışması sırasında da görülmüştür ki, böylesi yöntemli çabalar ve müdahaleler olumlu sonuç üretmektedir.

Her düzeyde, özellikle de bölgelerde, kampanyayı organlarda ve taraftar kitlemizle çok yönlü tartışmalıyız. Bu amaçla özel toplantılar yapmalı ve tüm güçlerimizde tam bir açıklık sağlamalıyız. Kampanyaya dair kararları kolektif biçimde almalıyız. Tüm güçlerimizi çalışmanın öznesi haline getirmek buna bağlıdır.

Yanısıra, alınan kararları nasıl hayata geçireceğimizi planlamalıyız. Kimlere gideceğiz, kimlerle gideceğiz, hangi günler gideceğiz? Bunların tümü önceden belirlenmeli ve mutlaka hayata geçirilmelidir. Aynı yerde oturanlar sık sık, nispeten uzak bölgelerde oturanlar haftalık olarak mutlaka toplanmalıdır. Toplantılarda çalışmanın seyri konusunda değerlendirmeler yapılmalı, sorunlar ve sıkıntılar tespit edilmeli ve çözümler üretilmelidir. Duruma göre yeni planlamalara gidilmeli, yeni hedefler saptanmalıdır.

c) Yurtdışında sınırlı güç ve imkanlara sahibiz. Öte yandan, bir sol getto var ve herkes burada dolaşıyor. Gece türü etkinliklerde ve kampanyalarda her çevre bu alandaki imkanlara yöneliyor.

Öncelikle kendi sınırlı güçlerimizden ve çevremizden azami katkıyı almalıyız. Gerilemenin ifadesi tutumlara karşı mücadele etmeli, istenilen katkıyı yapabilmeleri için onlara yaratıcı yol ve yöntemler önermeliyiz.

Fakat, doğru bir çalışma tarzı denildiğinde, son derece önemli olan bir noktaya işaret etmek istiyoruz. Bağış kampanyaları aynı zamanda etkin ve yaygın bir politik kitle çalışmasıdır. Böyle düşünülmeli ve yürütülmelidir. Daha önemlisi ise, kampanyanın asıl hedefinin işçi ve emekçi kitleler olmasıdır. Kendi sınırlı güçlerimiz ve sol gettonun tükenmekte olan imkanları içinde dönüp dolaşmaktan kesin olarak vazgeçmeli, dosdoğru emekçilere gitmeliyiz. Bağış kampanyası vesilesi ile çok sayıda işçi ve emekçinin evini ziyaret etmeli, temel ve güncel sorunlar üzerinde onlarla sohbetler etmeliyiz. Partimizi onlara tanıtmalı, program ve hedeflerini açıklamalı, diğer akımlardan farklılıklarımızın altını çizmeli ve onlardan destek talep etmeliyiz.

Ayrıca, bağış kampanyasının hedeflerine ulaşmasına katkı sağlayacak yaratıcı yol ve yöntemlere de başvurabilmeliyiz. Geçmiş bağış kampanyalarında başarılı olan kentlerin bu tür yaratıcı yöntemlere başvurduklarını biliyoruz. Bu örnekleri bu yıl tüm bölgelere yayabiliriz.

İki aylık bir süremiz var. Bu süre zarfında tüm bölgelerde değişik etkinlikler gerçekleştirilebilir. Katkılarımızı artırmak amacıyla ek işler bulunabilir, kimi taraftarlarımızın düğün, nişan türü etkinliklerinde bağış toplanabilir. Kampanya vesilesi ile kadın ve genç yoldaşlarımız da özel bir çaba ortaya koyabilirler.

Bağış kampanyasını belirlenen sürede sonuçlandırmak ve sonuçlarını gecikmeksizin partiye sunmak da son derece önemlidir. Bu herşeyden önce bir disiplin ve tutarlılık sorunudur. Bu konuda da özenli olmalı ve geçmiş yılların pratiğini aşabilmeliyiz.

***

Parti bizden etkin bir çaba ve kesin bir başarı bekliyor. Başarılı olması istenen çalışma çok özel bir çalışmadır. Yaşamsal ihtiyaçları karşılamak gibi bir yanı olsa da, politik ve moral açıdan da son derece önemlidir.

Politik, pratik ve moral başarı öncelikle parti için önem taşısa da, yurtdışı çalışması açısından da apayrı bir önemi vardır. Zira bu konuda elde edilecek başarı, toparlanmada ve geleceğe yürümede bizim için büyük bir imkana dönüşecektir.

Bu bilinçle bu yılki bağış kampanyasına yükleneceğiz. Tüm gücümüzü ve enerjimizi seferber ederek, bu kez başaracağız.

Herşey parti için!
Herşey devrimin ve sosyalizmin ancak parti ile başarılacak zaferi için!

TKİP Yurtdışı Örgütü

Bağış kampanyası üzerine...

Herşey parti için!

Yurtdışı Örgütü olarak yeni bir bağış kampanyasını örgütleme görev ve sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Son birkaç yıldır bağış kampanyalarımız başarısızlıkla sonuçlanmaktadır. Dikkate değer olan, hemen tümünün benzer nedenlerle başarısızlığa uğramasıdır. Bu kez her bakımdan başarılı bir kampanya yürütmeyi hedefliyoruz. Bu da ancak başarısızlığa neden olan zaaf ve zayıflıkların saptanarak geride bırakılmasıyla mümkündür.

Çalışmayı organlar aracılığıyla yürütmeliyiz!

Yıllık bağış kampanyalarımızın zayıflıklarından biri, kampanyaların, bölgelerdeki çalışma komiteleri ya çalışma grupları tarafından değil, daha çok bireyler tarafından yürütülmesidir.

YDK'dan başlayarak bölgelere uzanan ve örgütsüzlüğün ifadesi olan bu pratik kampanyaları başarısızlığa mahkûm etmiştir. Doğru olan, çalışmanın yukarıdan aşağıya bölge organları ya da alandaki güçlerden oluşturulan ekipler aracılığı ile yürütülmesidir. Bu hayata geçirilemezse, en yetkin birey ya da bireylerin dahi, hele de yanlış bir çalışma tarzı da izliyorlarsa, başarısızlığa uğramaları kaçınılmazdır.

Yurtdışında varlığını sürdüren dağınıklığa ve örgütsüzlüğe son vermek istiyorsak eğer, bağış kampanyası bizim için çok önemli bir fırsattır. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz. Hem dağınıklık ve örgütsüzlüğü geride bırakmak ve hem de bağış kampanyası gibi özel amaçları da olan çalışmayı başarıyla sonuçlandırmak üzere, bireylerin değil bölge örgütlerimizin planladığı, yürüttüğü ve denetlediği bir çalışma yürütmeliyiz.

Başarı için doğru bir çalışma tarzı tayin edicidir!

Geçmişte başarılı kampanyalar örgütlemeyi zora sokan en önemli zayıflıklardan biri doğru bir çalışma tarzının hayata geçirilememiş olmasıdır. Öncelikle, ayrıntılı bir işbölümü ile güvencelenmiş bir hareket planına sahip olmalıyız. Merkezi ve yerel düzeyde planlı, yöntemli ve hedefli bir çalışma yürütebilmeliyiz.

Bu çerçevede;

a) Herşeyden önce zamanı iyi planlamalıyız. Her yıl benzer bir ruh hali ile "iki aylık bir zamanımız var"

diyerek daha baştan rehavet içine giriyor, zamanı büyük ölçüde boşa harcıyoruz. Bu nedenle kampanyayı uzatmak zorunda kalıyoruz. Bu uzama, kampanyayı süründürmekten başka bir işe yaramıyor. Bu kez kampanya zamanında başlatılmalı ve zamanında bitirilmelidir.

İkincisi, yukarıdan aşağıya zaman somut olarak planlanmalıdır. Sözgelimi, iki aylık kampanya döneminde bölgelere kaç kez gidilecektir? Nerelere gidilecektir? Tarihleri ile beraber önden belirlenmeli ve kararlaştırıldığı gibi gerçekleştirilmelidir. Bölgeler de günleri ve haftaları çok iyi planlamalıdır. Çalışma gün gün, hafta hafta planlanmazsa eğer, zaman hızla akıp gidecek ve bir kez daha iki aylık süre yetmeyecektir.

b) Kampanyanın

(Devamı s.31'de)